

16. SEP. 1927

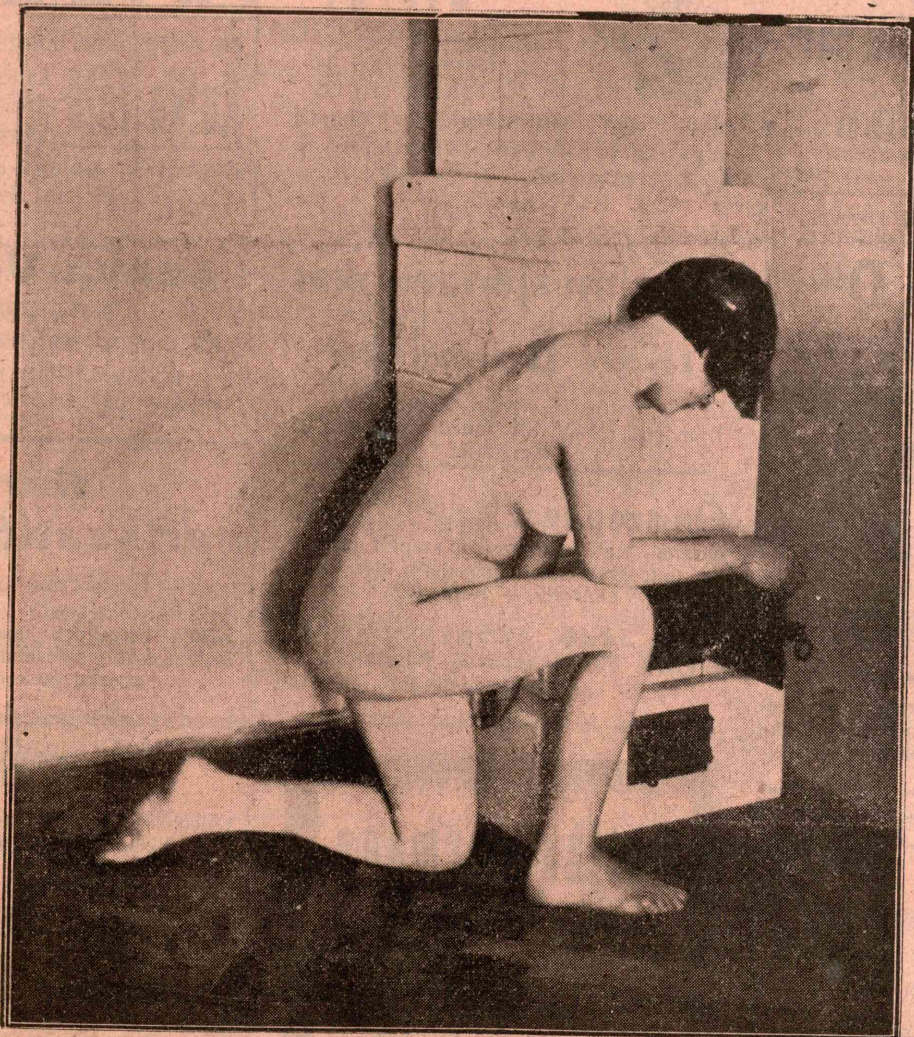
Miss Ellie Morton harmadik elbeszélése:

A hollywoodi rém!

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

A leány tűzet rak...

Buttyán Vilus, lapunk részére készült eredeti felvétele

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIQ“

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: **WEISZ**
II. Páva ucca 15 Duchnitz ház (35)

„Tríes“ cipők

elszrendűek és tartósak
Tríes, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézt.

Puskás Péter

Épület és butorasztales
Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Teme-vár, II. Három király u. 4 szám.
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász
Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű
**Fogmunkák,
Fogpótlások** 38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, chemiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felfrisítése).

Alkalmai ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet
Ioan Dumoni
óras és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfo-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tá-
ban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Szolongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

„Ellysee“

Divat-szalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szólid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menrath József

férfi divatszalon
TIMIȘOARA, IV.
Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

„Alice“

női és férfi fehérneműszalon
TIMIȘOARA,

Gyárvaros, Három Király ucca 4. sz.
Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését, szólid árak mellett. Tegyen egy
prót arendelést! 40

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Száva Vémits

Ásztalos
Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható
Gyárvaros, Tigris utca 25. 36

Karl uriszabósága

I. Palánka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonu ruhákat a
legkényesebb izléseknek megfelelően,
szólid árak mellett. 32

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Méréleg-utca 4 szám

Vizumokat

és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt

PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
laira fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Háromnegyed hatkor

Eredeti kézirat. Írta: **Győry Endre**

Januárvégi este. Háromnegyed hat óra van, az a rövid és tipikus időpont, amikor már besötétedett ugyan, de a lámpák még nem égnek. Nincsen nagy hideg, de a park mégis néptelen: ebben az időben nem jár senki sehova. Csönd van. A száraz faóriások némán meresztik kopár ágaikat a besötétedett égnek, az uton néhány maradék őszi szárazlevelet kerget tovább a langyos szél. Az egyik padon ketten ülnek. Egy leány és egy fiu. A leány tizenöt éves, a fiu tizennyolc. Amíg világosabb volt beszélgettek és távolabb ültek egymástól, most inkább hallgattak és lassan-lassan egészen közel kerültek egymáshoz.

A fiu (beszél, de halkan és lassan, szinte suttogva, valahogy így parancsolja neki a sötét és a csönd)

— Még egy jó hónap és itt a tavasz. Azután a nyár, egy pillanat, az egész... június, július, augusztus... azután elmegyek...

A leány (fölkapja a fejét, ijedten néz rá): Elmegy?

A fiu (nem veszi észre a fájó remegést a lány hangjában, örömmel mesél): — elmegyek messze, külföldre, Bécs... Páris... tudja, ember akarok lenni, híres...

A leány (nagyon komoly és szótlan lesz, félig szomorúan, félig büszkén hallgatja a lelkes beszédet, kis válla ösztönszerűleg odatámaszkodik a fiuéhoz, valahogy öntudatlanul, de érzi, milyen jó, hogy valaki van mellette, hogy valaki neki van, érte van).

A fiu (beszéd közben halkan elindul a kezével, rátalál a lányéra, gyöngéden és óvatosan végigsimogatja egy párszor, később egészen rajta felejtí a magáét.)

A leány (behunyja a szemét és nem huzza el a kezét. Különös érzés borzong át a testén, egymás kezén át összedobban a szívé, megremeg egész testük, érzik egymás vérenek lüktetését — és az olyan jó, olyan nagyon jó.)

Pár percig ülnek így egymáshoz simulva, szótlánul, kéz a kézben. A fiu keze

szorítása egyre forróbb és erősebb lesz, a lány arca mind jobban és jobban kipirul. Különös érzésük támad. Mintha valami ismeretlen világba szakadtak volna hirtelen ők ketten, a nagyon régi ismerősök s mintha már hosszú, nagyon hosszú ideje ülnének így: váll a vállhoz, térd a térdhez, kéz a kézben... A városban hirtelen kigyulnak a lámpák. Imbolygó világosságuk behatol a parkba és bágyadt fénycsíkokat vetít a fák között az utra és a padra.

A leány (mintha megérezte volna, hirtelen fölnyitja a szemét. Kezét kivonja a fiuéból és fölugrik) Menjünk...! (feleletet sem várva, elindul)

A fiu (lassan föláll és szótlánul követi)

Lágyan egymáshoz simulva sétálva mennek végig a hosszú uton, mely a város lámpáitól mind világosabb és világosabb lesz. Az ut fogy, a fény nő.

A leány (meggyorsítja lépéseit, fokozatosan elhuzódik a fiu mellől)

A fiu (észreveszi ezt, de nem próbál újból közeledni. Fejét behuzza télikabátjába, nem szól semmit, egyre komorabb lesz és menés közben

elgondolkozva nézegeti az aszfaltot).

A leány (előveszi kis tük-rét, megigazítja szőke haját, hogy a kalap alól két oldalt két egyforma fürtöcske kukucskáljon elő. Arca egyre derültebb, jobbra-balra néze-lődik és állandóan csacsog).

Már a korzón vannak. Be-értek a teljes fénybe, a kira-katok pazarul ragyognak, tarka színekben foszforesz-kálnak a villanyreklámok, kö-röskörül hangos, nevetgélő tömeg hullámszik.

A fiu (rossz kedve az el-

keseredésig fokozódik, nem bírja tovább, megszólal. Ugyanazon a halk, borongós hangon, mint előbb, a park-ban): Ella...

A lány (a nagy hangzavar-ban meg sem hallja, oda-vonja a fiut az egyik kira-kathoz): — jaj, nézze Ernő ezt a remek perzsát... ugye csodás?

A fiu (kelletlenül követi, féloldalt áll meg, szemeit me-reven és konokul az aszfalt-ra szegezi, kényszeredetten válaszol): — igen...

II.

Ernő kinos gondossággal öltöz-ködött. Alsóruháját már harmad-szor fujta be egy pompás illat-szerrel.

Karcsu termetén úgy állott a Hollós Jenőtől vett kelengye, mint egy mintababán, minden jó volt, minden szép volt s a boldog vő-legény mégis kissé szorongott.

Remélte azonban, hogy minden rendben lesz! Egy ilyen ártatlan lány nem tudhat semmivel a szere-lem hányzorosságáról. Csak az első éj vágjon be, s egy hétig bírja az iramot, azután már: domi-nós!

Arának mégsem lesz igaza! Hogy kicsufolta az az asszony, mert csak kétszer szerelte egy éj-jel! Rendszerben van, ő már nem olyan zöld és élt is valamit! De, hogy fiaskós legyen! Szó sincs róla.

Kissé idegesen bujt bele a pom-pás frakkba és nagyon meg lett volna elégedve mindennel, csak az a szemtelen Asmodár ne ki-nozta volna.

Csengettek. Ujhelyi jött.

— Ernő kész vagy? Pompásan nézel ki, gyerünk, itt van az idő.

A cég Mercedes kocsi-jában Ujhelyi különös kacagással ütött az Ernő combjára.

— Szerencsés fickó vagy te, Ernő, egy ilyen szép leány, ilyen gazdag leány... és te végre kapsz... na meg ne haragudj... egy ártatlan, tiszta nőt, barátom, ha erre gondolkod, én is megnősülök... meg én...

És újra felcsattant a kissé külö-nös nevetés.

Ernő megnyugodott. Egy ártatlan uri leány úgy fogja rendszerben találni a házasságot, ahogy ő, a bevezető, a tudó fél bevezetni fogja.

Az autóból gondtalan, derűs arccal szállott ki.

III.

Az esküvő nagyon szép volt. Ott voltak az összes Putyák, Sisik, Pipik és Tutyák. Mind pukkant, mert a menyasszony igazán szép volt, mert az idő jó volt, mert a násznép elegáns volt és mert a vőlegény igazán daliás volt. A menyasszony pukkant, mert a lá-nyok mind szépek voltak, a mama pukkant mert nem ő volt a leg-szebb és legelegánsabb s végül

Esküvő előtt

— Eredeti kézirat —

I.

Klári tunya, álmos mozdulattal simogatta combjait.

Majd hirtelen összerázkódott.

— Te jó Isten, hisz ma van az esküvője, ma végre igazán asszony lesz!

Kis hideg borzongás futott rajta végig. Asszony lesz! De... de... jaj, csak már túl lenne azon a híres nászéjszakán. Mi lesz vele, ha Ernő észreveszi, hogy már nem érintetlen!

Felugrott az ágyról és a tükör elé állott. Testét kihúzta és a habos fehér hálóing alatt asszonyo-san formás idomai élesen rajzo-lódtak ki.

Esküvő. Ernő hogy várja! Az este, mikor elváltak, belemart a szájába és aztán fülét apró, rágó csókokkal borítva, odasugta neki:

— Az éjjel utóljára alszol mint leány.

Akkor szeretett volna felkacagni, de most sirni tudna.

Mit tegyen, hogy Ernő ne ve-gyen észre semmit?

Szinte sajnálta már, hogy nem érintetlen. Milyen jó is volna ezt az egyetlen, igazán érdekes, édes éjszakát úgy átélni mint egy tudatlan baktis; tudatlan kíváncsiság-gal, sejtő bizonyossággal.

Szeretett volna így asszonnyá

lenni, mert ahogy ő elvesztette a szüzességét, az igazán minden volt, csak valami szép nem!

A Püspökfürdőben a múlt nyá-ron kísértalt több fiúval az erdőbe. Ujhelyi pezsgőt hozott, ittak, svip-szet kapott s aztán jött a többi. Ujhelyi elkezdte csókolni, türtel, később visszaadta, s mikor az erős fiu lefektette a földre, maga sem tudta hogyan, de már oda-adta magát.

A hasító fájdalomra tért csak magához, de már késő volt, a fiu nem tágitott és az alatta vergődő leányt annál hevesebben birtok-olta a végső kielégülésig.

Később a Pali, ez már finomabb volt, ez könyörgött a szerelemért s mikor egy téli délután a tulfü-tött szobában végre engedett a szép fiu kérésének, inkább volt ő a szerelemre kész, mint a kényes-kedőn, csókoló szép fiu.

Inkább az Ujhelyi, a türelmet-len, a brutális tetszett neki.

De Ernő is ilyen volt. Erős, szé-les vállu, kemény fogásu.

Kezdett felmelegedni!

Hátha Ernő is olyan heves lesz mint Ujhelyi és a szerelmi tűzben nem vesz észre semmit.

— Ernő erős, szép fiu! — Ke-zeit tarkóján összekulcsolva, mel-leit kifeszítette és egy halk, elnyo-molt, sziszegő sóhaj buggyant ki ajkán.

pukkant igazán a papa, mert a pénzt, azt legombolta a szerelmes Ernő, mielőtt a templomba indultak.

De az esküvő, az nagyon szép volt.

IV.

Ernő mégis ügyes fiu volt. Sikertült neki a legnagyobb utánjárás, láрма és veszekedés után is egy üres fülkét nem kapni.

A direktkocsi pompás fülkáját egy öregebb házasspárral kellett megosztani.

A határig minden rendben volt. De onnan már este mentek tovább és kezdődött a köteles főzés. Ernő nagy főző volt. Olyan heves szerelemmel süttogott, hogy az öregedő ur újra fiatalnak kezdte magát érezni.

Klári nyafogott, a mamát kívánta, rosszul ült, fázott, szóval tökéletes volt.

Ernő végre lefektetette az ülésre és a fejét az ölébe vette.

Klári ideges türelmetlenséggel nyomta arcát a kemény combokra s Ernő a forró arc nyomásától sokkal jobban rendben érezte magát, mint hitte volna.

Tíz órakor Budapesten voltak.

V.

A szállóban Ernő magára hagyta Klárit, időt engedett neki, hogy levetközhessenek.

Mikor visszavonult a szobába, a leány még mindig a diványon ült.

— Velkezzen le drága, no, én nem nézek oda, nézze, fáradt, majd én elaltatom, jó!

És átölelve a leányt az ágyhoz vitte. Klári szepegett, sóhajtott. Ernő csókolta, csitított és lassan, belemelegedve elkezdte a leány ruháját legombolni.

Klári védekezett, de a fiu huzta, csókolta, marta és érezte, hogy most, most hamar tennie kell, ha török-szakad. Ajkát a leány szájára tapasztva, egyik kezével átölelte, a másikkal a ruhát huzva le róla az ágyra szorította és a félíg levetkeztetett leányt gyorsan, izgatott segítséggel tette magáévé.

Mig a leány szemeit kezével eltakarva mint „asszony” az ágyon fekve maradt, addig Ernő büszke önteltséggel velkőzött le. Ezt jól csinálta. most már nem fél, mégis csak legény a talpán!

Klári tovább szepegett, hogy

nyugodtan örülhessen: Ernő nem vett észre semmit.

VI.

Egy év múlva.

— Klári kérlek, megtiltom, hogy Palival olyan bizalmas légy, hirbe hoznak!

— Kérlek, kérlek!

— Nem neked való kísérő. Ha már nem tudsz magad menni a jégre, eredj Ujhelyivel, az komoly, szolid fiu!

— Ki nem állhatom!

— Nem is kell hogy szeresd, de látod, az neked való társaság.

* * *

— Hallod, Ernő megtiltotta, hogy Palival beszéljek, csak veled enged a jégre.

Hadd, olyan hülyének néz.

— Rosszabbnak, azt hiszi, hogy veszélytelen vagy.

Az vagyok, látod!

— Az vagy, veszélytelen. Ernő azt hiszi, ő a legény csak és más senki s miért, mit gondolsz?

— Mert?

— Mert minden héten alkalmat ad, hogy könyöröggessek neki: ne tegyen tönkre, ne szeressen olyan sűrűn!

— Sűrűn?

— Na igen, minden szombat este, hogy másnap kialhassa magát.

* * *

— Szervusz Ernő, hogy vagy! Hizol fiu!

— Ugy találod, Pali?

— Igen, mégpedig jócskán. No de aki olyan családi életet él, mint te. Nyugodt derűs, szabályzott... Mond te öreg kecske, nem rugtál még ki a hámból?

— Fiam! Na, de mit beszéljek, csak nem tehetem tönkre az aszszonykát, olyan gyenge, hisz gyermekfővel lépett az életbe.

— Nos igen.

— Szerencsém van Ujhelyivel, az egy megbízható ember.

— Látod abban igazad van, szerencséd van Ujhelyivel, illetve volt is... Szervusz.

Ernő kissé bambán nézett Pali után, — fene érti ezeket a nőtlen marhákat. De miért is törődjön velük. Mit tudnak azok az élet nehézségeiről. És felsóhajtott:

— Mai boldogság.

Fábián Sándor

Csókolj

— Eredeti kézirat —

Cafatos, boros esős idő volt. Bátor felhőszerű árnyak remegtek az éjhomályban, az elhagyott ucca lámpái derengve pislácoltak. Egy fiu ment keresztül az uccán. Egy kapunál megállott. A kapualjban szenvedélyes szemű, élveteg nő állt és harisnyáját igazgatta. Apró kezei a formás lábszáron kusztak, térde gömbölyű volt, bugyiszegélye halványan kilátszott. Selyemszoknyája átpréselte izmos combjait.

A fiu szeme kitágult.

A nő rácsillantotta szemét. Különös tűz volt abban és megfogta a fiu karját.

*

Az emeleti szobában homály ült, asszonyillat töltött meg mindent.

A selyemruha alól gyönyörű test bontakozott ki, csöp bugyival úgy feszült a kemény combokra, mint egy lepel. És aztán egy mozdulat, az asszony megoldta azt is, a bugyi a lábaihoz hullt. A két láb kéjesen remegett.

— Csókolj, — sugta aztán szenvedélyesen. — Csókolj.

Az uccalámpák szikkadt fénye kint szertehullott és csillogott, mint a hócseppek a pusztán.

Lányi László.

Megkönyörült rajta.

A milliomos kimegy sétálni világa udvarára. Ott talál egy szegény embert, aki a gyepen hever és a füvet eszi.

— Mit csinál maga az Isten szerelmére? — kérdi a milliomos ijedten.

— Három napja nem ettem, — nyöszörgi a koldus — végső kétségbeesésemben most erre fanyalodtam.

A milliomos könnyezni kezd, kézen fogja a szegény embert és elvezeti az angol kertbe:

— Nézze barátom, — mondja neki — ott az üvegház mögött egy méternél is magasabb a fű.

A tisztességes asszony

Írta: GYÖRY ENDRE. — Eredeti kézirat. — (Folytatás és vége.)

Az előző rész tartalmának rövid összefoglalása: Lontai, az elegáns és szép színész forró érzelmeket táplál Vereckéinél, a bájos asszony iránt, aki szívesen viszonzná a színész szerelmét, ha ez félénk, tisztelő magatartása helyett bátran megismeromlná. A szépasszony többször alkalmat is ad erre a színésznek, de ez mindig félreérti. Végre egy fenyeserőben találkozik Lontai a szépasszonnal, akit kínos helyzetben talál, mert kificalmodott a bokája. Lontai készséggel siet a szépasszony segítségére.

— Mit akar ez az asszony... vagy mindez csak véletlen, pusztán véletlen...?

Két kezébe fogta a fájos lábat, óvatosan kitapogatta a boka félrecsuszott csontjait, azután egy rántás... egy sikoltás... és a boka szemmel láthatólag helyre lett rántva.

— Nagyon fáj... — sziszegte a szépasszony.

Lontai érezte a testéből kiáradó különös illatot, kezei önfeledten simogatták végig a pompás, formás lábat, amelyen a rántáskor föllibbent a divatos rövid szoknya, hogy előkandikáljon alóla a rózsaszínű comb fölött az izgató, édes kis selyemféhernemű himzett csücske... és elhatározta, nem tűrtözteti magát.

— Fáj? Nagyon fáj? Hol? Itt?...

Lehajolt és ráfeszítette ajkát a karcu, törékeny bokára. Szinte bódultan simult egész fejével az izgató selyemharisnyához és egy pillanatra, mintha úgy érezte volna, hogy az asszony végtelenül gyöngéd kezei végigsimítják a haját, a következő pillanatban azonban a legközhölyösebb, legtermészetesebb hang szólalt meg a feje fölött:

— Köszönöm Lontai... maga igazán nagyon kedves és igazán mindenhez ért.

A férfi fölkapta a fejét, fölugrott. Bosszantotta ez a játék, ha pedig arra gondolt, hogy talán képzeletűdik, mert mindez csak véletlen, egyenesen dühös lett magára.

— Rettenetesekek ezek a tisztességes asszonyok, mással már régen tudnám, hogy áll a dolog...

Végigsimított kuszált haján.

— Talán már menni is tud asszonyom... próbáljon talán ráállni...

A szépasszony fölemelkedett.

— Igen, igen... egy kicsit ugyan még fáj, de lesz szíves a karját... így... valahogy csak hazaérkezünk.

Lassan elindultak az uton a fűdőtelep felé.

Lontai hallgatott, az asszony is,

csak egyre erősebben kapaszkodott a férfi karjába, egyre jobban hozzábujt. Lontai majdnem átkozódott magában, egyre tervek főttek a fejében, de nem merte viszonzni az asszony közeledését: hátha ez is csak véletlen.

Az asszony hirtelen felkacagott. A férfi megütközve nézett rá és kissé nyersen jegyezte meg:

— Mit nevet?

— Eszembe jutott, ha valaki meglát bennünket, ott az erdőben, hogy maga ellőttem térdel, igazán furcsákat gondolhatott volna felőlünk.

Lontai kissé epésen jegyezte meg:

— Még szerencse, hogy minden alap nélkül...

Az asszony alig érezhető gunnyal válaszolt:

— Természetesen, hisz maga egy gentleman, aki nem használja ki védtelen nőket szemben a kínálózó alkalmat.

Majd lassítani kezdett. Elérték már az első villát, egy kis stájerlakstilusban fölépített nyaralót és az asszony megállt előtte.

— Nem... nem tudok tovább menni... irtózatosan fáj...

Lontai tanácstalanul nézett körül.

— Kocsit hozzak?

— Nem, nem szeretem a föltűnést, pihenni szeretnék egy keveset, egy két órára ledülni és rendbe jövelek. Lontai, magának biztosan van itt valami ismerőse, tekintettel a kivételes esetre, szerezzen nekem itt hajlékot egy pár órára.

Lontainak egyszerre melege lett. Lázasan gondolkodott.

— Nos... — sürgette az asszony.

— Hogyne... persze... akarom mondani, nincs semmi ismerősöm... én magam lakom itt... földszint balra, az a két ablak.

Az asszony arca fölragyogott:

— Maga itt lakik? Hisz az pompás...

Lontai megütközve nézett rá.

— Mit akar?

— Még kérde? Remélem megkö-

nyörül rajtam és nem fog az ut szélén hagyni?

Lontai habozott.

— És... és nem gondol arra, ha valaki megtudja, ha valaki meglátja, mit fog gondolni?

Az asszony fölnevetett.

— Ugyan kedves barátom, milyen fölösleges aggodalmak vannak, hisz utóvégre tisztességes asszony vagyok...

Lontai egyszerre lehült és megadta magát.

— Kérem, persze, ahogy parancsolja, nem is úgy értettem — válaszolt kimértén.

Benn az egyszerű, de elegáns hótelszobában egész otthonosan telepedett le a pamlagra a szépasszony. Lontai félszegen akart leülni az asztal mellé, de az asszony rászólt:

— Hohó, mi az, hát mit fél tőlem? Jöjjön ide mellém szépen és mulattasson... ejnye, ejnye Lontai, én annyi mindent hallottam magáról, de mondhatom nem ismerem magára...

Lontai bosszusan harapdálta ajka szélét, miközben leereszkedett a pamlagra a szépasszony mellé és hirtelen elhatározás lepte meg.

Ránézett az asszonyra, az kacéran mosolygott, láthatólag mulatott habozásán. A vér a fejébe tödült. Lesz, ami lesz.

Megfogta az asszony kezét.

— Milyen gyönyörű, milyen csodálatos kezei vannak, megengedi, hogy megcsókoljam.

Az asszony titokzatosan mosolygott, azonban látszott rajta, hogy izgatott, csak palástolni akarja.

— Tekintve, hogy Ön ma, mint egy életem megmentője volt, igazán nem tagadhatom meg ezt a csekélységet...

Lontai mohón kapott a puha kezek után és szomjas szája összecsókolta a kezét, azután merészebb lett, fölcsuszott a csodálatosan hófehér karón és mikor már azt a gömbölyű vállat csókolta, hirtelen mozdulattal átkarolta az asszonyt és fejét befúrta pihegő keblei közé.

— És ha... és ha még kérnék valamit... ha többet kérnék...

Az asszony egész testében remeggett, szeméit lehunyta, kezei görcsösen simogatták a férfi erős hátát.

— Aki kér, az nem férfi... az igazi férfi az...

Tovább nem folytathatta, mert a férfi vadul átkarolta, magához szorította, fölemelte és dühös, vad, tomboló, szerelmes tűzben vitte az ágyhoz.

A délutáni nyári hőség lassan elült. Künn a parkban gyülekezni kezdett a közönség, majd megszólalt a zene.

Az asszony fölányította szemeit és halkán maga elé sutlogta:

— Már hat óra...

A férfi végigsimogatta gömbölyű rózsaszínű keblét, mely, mint egy csodálatos érett alma bukott ki a könnyű kis ingből és lecsókolta a száját.

— És hogyha tizenhat... te édes, te csókos, te igazi forró asszony, te...

Az asszony erőszakosan hozzábujt, tüzesen magához szorította a férfit és beleharapott meztelen vállába.

— Te rossz... te... hát még mindig gyűlölöd a tisztességes asszonyokat... még mindig...

A férfi csókkal borította el az asszony puha vállát, nyakát.

— Hogy gyűlölöm? Te édes, te drága asszony te, imádlak, vágylak, égek érted... hogy gyűlölöm őket...? Ezentúl csak is tisztességes asszonyokkal kezdek ki...

szor felrémlik és jöve zenél és feltűnik:

Két puha forró melle. A Liza melle, aki beteg és huszonegy éves volt

(L)

Bölcs megoldás

Az igazságügyminiszter egy nagy nemzeti ünnepen meglátogatta a fegyházat. Minden fegyencet maga elé állít.

— Mire ítélték?

— Nyolc év.

— Felét elengedem.

Igy tovább minden fegyencnél.

— Mi a büntetése?

— Tizenkét év.

— Felét elengedem.

A sor végén egy zsidóhoz kerül.

— Mi a büntetése?

— Életfogytiglan.

— Felét elengedem.

A raport evvel véget is ért. Másnap a fogházigazgatóság revideálta az amnesztiát és minden fegyencnél „leirta” az elengedett éveket. A zsidónál a legnagyobb zavarban voltak. Hogy kell megfelezni az életfogytiglant? Végre miután az egyik jogi kar se tudott dönteni az ügyben, elhívták a csodarabbit:

— Mi itt a teendő?

A bölcs férfi elgondolkodott egy keveset, aztán kimondotta a szentenciát:

— Egyszerű az egész. Az elítélt egy nap belesz csukva, egy nap szabadon jár.

Fehér mellek

— Eredeti kézirat. —

I.

Az ajka vörös volt, szeme fekete, Lizának hívták. Beteg volt... Szemében lángolt az akarás.

Sokszor szemembe nézett: Álom? — kérdezte — s elmerengett. Álom az é é t?

Semmit nem mondtam, nem mondtam, hogy álom az élel, groteszk, csuf, gonosz álom. Nem. Minek is lett volna az akkor.

Az arca márványfehér volt. Tűz égett benne, az elmenés tüze.

Nagyon sokat jártunk együtt, majdnem mindig, folyton nézett és kérdezte:

— Miért nem akarsz megcsókolni?

II.

Egy délután a tenger szele különös meleg volt.

Vérhullámok jártak testemen s a csók lámpásait gyújtogatták. Jázminnak illata kelt a levegőben, hervadtan és ünnepélyesen. Jött a Csók-Asszony, lázat szőtt és remegett, hívott.

Liza a teraszon feküdt, két váza volt a feje felett s a nyári nap szép érett testére sütött, amint ott ült a heverőszéken. Könnyű blúza alatt kifomálódott a melle.

— Liza!

— Henrik!

Egybeolvadt a szemünk és lázasan

vonaglott az ajkunk. Kerestük egymást, vágytuk egymást.

— És...

És én akkor hirtelen szájoncsókoltam, kéjesen sivitott fel. A blúz szétvált mellén és fehér melleit csókra kínálta. Illatos volt a két melle és forró.

Dereka engedelmesen simult karomba, éreztem combjainak remegő lüktetését.

— Liza!

Mohón vettem karjaimba. Csókoltam szemét, mellét ajkát. Pihegett, boldog volt és betelt.

— Henrik! — sugta az extázisban s apró, fehér fogait ajkamba mélyesztette... — Édes...

III.

Sokára láttam aztán. Csak évek múlva.

Lázrózsák nyíltak ajkain és orcáján, szeme nem lángolt. Vitte a vágy és a vágy ujra.

Beteg volt a vágytól, a csóktalan csóktól, melyet nem csókoltt és az ölelésektől, melyet nem ölelt el... Lassan vitte a vágy.

IV

Ma a csöndes, fehér temetőben nyugszik. Cyprus van fölötte és csönd és csönd és csönd. Végtelen nagy csönd. De nekem mégis sok.

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdetve lapunk hasábjain megjelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

A hollywoodi rém.

A zseniális amerikai detektívno eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano.” — (A filmesítés joga fenntartva.)

I.

Reggel nyolc óra volt. Miss Ellie Morton az íróasztalánál ült és a nemrég érkezett postát nézte át. Vele szemben, egy huha ölü bőrfotellben elnyújtózva, egyetlen segítőtársa Dulcie, az ügyes tollu újságíró nő avval szórakozott, hogy az íróasztalon levő nagy levélcso-móból egyenként kivette a leveleket, végigtapogatta és a világosság felé tartotta őket, aztán azt talál-gatta, hogy mi is lehet a tartalmuk. Mikor egy elegáns, lila borítékos levelet emelt ki a csomóból, meg-lepetten forgatta ide-oda és a szo-kothnál több ideig bibelődött vele.

— Itt cserben hagy a tudomá-nyom, — mondta, átnyújtva a le-velet Miss Mortonnak — illatos és hollywoodi bélyegzést látok rajta. Olvasd csak el gyorsan mert nagy szenzációt sejtjek benne.

Miss Morton kíváncsian kapott a levél után, feltépte a borítékot és hogy barátnője kíváncsiságát is minél előbb kielégítse, fennhangon kezdte olvasni a következő soro-kat:

„Nem akarom tulságosan igénybe venni drága idejét és ezért igyek-szem rövidre fogni a mondókámat, bár felzaklatott idegeim minduntan megakadályoznak abban, hogy röviden és mégis szemléltető mó-don írjam le kétségbeejtő helyzete-met; inkább arra ösztönöznek, hogy elveszítve józanságomat, mint egy kis gyermek, keserves köny-nyek között könyörögjek az Ön mindenható segítségéért.

Kezdem tehát: néhány héttel ezelőtt egy elegánsan öltözött, jó-megjelenésű férfi tűnt fel a holly-woodi művészkolónián, ki külön-

féle ürügyek segítségével, csakha-mar befurakodott a társaságunkba.

Eleinte nagy szemeket meresztet-tünk rá, de mivel szellemes tár-salgónak bizonyult és költekező életmódja nagy urat sejtetett, meg-tűrtük magunk között. Mikor azon-ban az idegen már elég szilárdnak érezte a talajt a lába alatt, meg-változtatta a magaviseletét, ameny-nyiben a többieket mellőzve fel-tűnő módon kereste az én társa-ságomat. Fantasztikus tervekről kezdett nekem beszélni, melyek már az első pillanatban felkelit-ték a gyanumat. Sejtetni engedte, hogy nem véletlenül cseppent Hol-lywoodba, hanem hivatalos kikül-detésben jár. Egy elültölt nevű európai filmtársaság megbízottjá-nak adta ki magát, mely társaság az ő révén keres egyik nagysza-básu filmjéhez megfelelő szereplő-keket, amerikai arányokat is megha-ladó gázsik ellenében. Mikor meg-kérdeztem tőle, hogy milyen film-ről van szó tulajdonképpen, komor hallgatásba burkolózott, majd hirtelen arról kezdett beszélni, hogy az én szépségem és szín-játszó teheiségem teljes mértékben megnyerték a tetszését és hajlandó lenne ötször akkora gázsival szer-ződtetni, mint a jelenlegi. Bár ko-molyan beszélt, nem tudott meg-győzni. Sejtettem, hogy valami ga-ládság rejlik az ajánlata mögött és a szeme közé nevettem. De az idegen nem tárgított mellőlem. Szem-telen kitartással üldözött az aján-latával, sőt már odáig merész-kedett, hogy fenyegető kijelentése-ket tett. Még mindig nem vettem komolyan és tolakodó magavise-lete miatt elneveztem: a holly-

woodi rémnek. Az idegen jó ar-cot vágott a rossz játékhöz, ke-délyesen magára vette a gunyne-vét és ezentul ő maga is ezt a nevet használta. Immár türhetel-lenné vált a helyzet. Nem volt tőle egyetlen nyugodt percem se, mert már a sztúdióban is utánam me-részkedett és megzavarta a felvé-teleket. Csakhamar odáig fajult a dolog, hogy önkéntelenül össze-rezzenem, ha megpillantottam ma-gas alakját. Gyenge szervezetem nem bírta az izgalmakat, beteg let-tem. Ugyanekkor egyik barátom, hogy végét vessen kinos helyze-temnek, szerződösszegésre való csábítás címén feljelentette az üld-özőmet. Erre hirtelen eltűnt az idegen és én megnyugodtam. Más-nap levél érkezett számomra „a hollywoodi rém” aláírással, mely-ben ellentmondást nem tűrő han-gon arra szólít fel, hogy egyezzek bele az ajánlatába. Megrémültem, mikor másnap egy újabb és az előbbinél féktelenebb hangu fenye-gető levelet kaptam. Idegeim im-már végképp felmondták a szol-gálatot, mert sejttem, hogy ez a hajsza folytatódni fog. Ugy érzem, hogy hamarosan végképp össze-roppanak, ha csak ön — mert már egyedül csak Önben bízom — meg nem könyörül rajtam és kiment rettenetes helyzetemből. Remegő szívvel várom az értesítését: Glo-ria Garmond, hollywoodi filmszi-nésznő.”

— Nos, mit szólna ehhez? — fordult Miss Morton a barátnője felé, mikor befejezte a felolvasást.

— Érdekes levél, — mondta Dulcie, elgondolkozva a hallottak felett. Erdemes lesz ezzel az ügygel behatóbban foglalkozni. — Ami pedig „a hollywoodi rémet” illeti, azt hiszem már is megtalál-tam a titok nyitját.

— Nos? — biztatta Miss Mor-ton.

— Ez a férfi nem lehet más, mint egy erotikus filmeket gyártó titkos filmtársaság ügynöke.

— Helyesen gondolkozol, Dul-cie. Magam is ezen a nézetem va-gyok. Már többször hallottam ha-sonló irányban dolgozó filmtár-ságokról, állítólag minden nagyobb városban van vetítőhelyük. Ha jól emlékszem, ezelőtt két évvel Pá-ris szívében, a Rue de Rivoli egyik elegáns palotájában leplezték le egy ilyen filmelőadást. Állítólag ezer franc volt a beléptidij. Elkép-

zelheted, hogy nem lehet valami rossz üzlet az erotikus film.

— Magam is emlékszem az esetre, — vette át a szót Dulcie.

Annak idején kimerítő tudósítást is írtam róla, sőt a magam passziójára a film gvértási trükkjét is lelepleztem. Tudomásomra jutott ugyanis, hogy apró, összefüggéstelen jeleneteket vetítettek, melyeknek mindegyike egy-egy szerkezési jelenetet tárt fel leplezetlen módon. Bebizonyítottam, hogy a jelenetekben csak a nők játszottak, míg a férfiak nem is sejtették, hogy egy filmfelvétel szereplői. Valószínűnek tartom, hogy a nők — különben egyszerű kokottok lehetek — szándékosan elhallgatták udvarlóik előtt ezt a körülményt és úgy csalták őket magukhoz, a hálószobát hazudó sztudióba, hogy azok nem sejtették semmit. Szeretkezés közben azután, a szoba egyik rejtékéből megtörtént a filmfelvétel.

— Igazad lehet, Dulcie — füzte tovább a beszélgetés fonalát Miss Morton — és bizonyára ma már nagyobb igényekkel lépnek elő az ilyenfajta film kedvelői és így a filmtársaság kénytelen most már teljes meseszövési filmszcenáriumokat feldolgozni. Természetesen akkor egy nagy akadályra bukkantak, mert egy nagyobb filmdráma főszerepét nem játszhatták el azokkal a kis tehetségtelen kokottokkal, akik csupán a nemi aktus lejátsszására voltak alkalmasak. Ez a körülmény indíthatta a filmtársaságot arra, hogy egy immár egyszerű filmszínésznővel lépjen összeköttetésbe. Ez lehet az egyedüli magyarázata ama titokzatos küldetésű ur megjelenésének Hollywoodban. Megerősíti ezt a feltevést az is, hogy Gloria Garmond a legszebb testű filmszínésznők egyike, kinek játsszási képessége is elsőrangú. Mindenesetre segítségére lesznek a művésznőnek, mert sejtem, hogy az a sötétben bujkáló társaság nem fog felhagyni a tervével, sőt szükség esetén az erőszaktól sem riad vissza.

Időközben Dulcie egy kis fehérborítékos levelet halászott ki a még felbontatlan levelek közül és izgottan adta át Miss Mortonnak.

— Rosszat sejtetek, Ellie. Ezen is hollywoodi bélyegzés van. Azt hiszem, hogy összefüggésben áll a művésznő levelével.

Miss Morton felszakította a borítékot, egy kis kartonlap hullott

ki belőle. Szemével átfutotta a gépirásos sorokat és az arca elkomorlyodott.

Igazad volt, Dulcie. Most az egyszer tultettél Schermann mesteren — mondta erőltetett kedélyeskedéssel és átnyújtotta a kis kartonlapot barátnőjének. Tágranyílt szemekkel olvasta az a sorokat:

„Felkérem Miss Ellie Mortont, hogy ne vegye tulságosan komolyan Gloria Garmond filmszínésznő levelét és lehetőleg minél előbb felejtse el annak tartalmát. Ellenkező esetben kénytelen volnék kényszerítő eszközökhöz folyamodni, melyeket pedig nem szívesen használn az ember olyan értékes személyiségekkel szemben, kiknek életben maradása mindenkinek eminens érdeke: „a hollywoodi rém“.

Tapintatosan adja tudtomra, hogy el szeretne tenni láb alól, nem de? No, mi bajod, Dulcie? Hisz te sápadt vagy mint a halál!

— Semmi, semmi. Már is jobban vagyok.

Miss Morton, Dulcie mellé lépett és kényszerítette, hogy szembe nézzen vele

— Talán csak nem ijesztett rád ez a buta levél?

Dulcie nem válaszolt mindjárt.

De igen és megvallom, hogy féltelek, Ellie — mondotta később.

— Most, először életemben komolyan aggódom miattad. Nem tudom magamnak megmagyarázni ezt az érzést, de bennem van és arra késztet, hogy lebeszéljelek a közreműködésről.

— Nem képzeled, hogy cserben hagyom a művésznőt, mikor pedig segíteni tudnék rajta!

— Erre kérlek, Ellie, mert érzem, hogy komoly veszély fenyeget téged.

— Lári-fári! Ma tulságosan teletitve vagy azokkal a bizonyos „megérzésekkel“. Nem olvastál véletlenül tegnap este egy spiritiszta könyvet?

— Ne gúnyolódj, inkább fogadd meg a szavamat.

Miss Morton elszörnyedve nézett a barátnőjére. Csaknem hihetetlennek tűnt neki, hogy ez a máskor oly bátor leány most ily gyáva tanácsot ad neki.

Egy ideig még vitakoztak egymással, majd Dulcie könyörgésének engedve, Miss Morton annyit mégis megígért, hogy legalább is addig nem avatkozik az ügybe, míg valamilyen sürgető felszólítást nem kap a filmszínésznőtől.

II.

Este, jóval tizenegy óra után, türelmetlen csengelés zavarta meg a Morton-palota csendjét. A detektívno már ágyban feküdt és olvasott, mikor megszólalt a csengő éles hangja. Bosszusan tette le a könyvet, de a következő pillanatban már villámgyorsan ki is ugrott az ágyából, mert eszébe jutott Gloria Garmond levele. Valószínűnek tartotta, hogy valamelyes gyors fordulat állott be az ügyben, mely a művésznőt arra készítette, hogy személyesen keresse fel őt.

Magára kapta a pizsamáját és be sem várva, míg a szobaleány ajtót nyit, maga sietett a kései látogató elé. Az ajtó előtt valóban a nagy művésznő várakozott. Sűrű fátyol borította gyönyörű arcát.

— Segítsen rajtam, mert megőrülök! — evvel a felkiáltással lépett be az ajtón.

— Mi történt? — kérdezte Miss Morton, miközben nagynehezen beessékelt a dolgozó szobába.

A művésznő felelet helyett egy összegyűrt papirlapot tett Miss Morton elé. A papirlapon ez állott: „Parancsolom, hogy holnapután, szombat este hét órakor a San Franciscoi pályaudvaron, a nagy villanyóra alatt a szükséges podgyásszal együtt várjon rám. Figyelmeztetem, hogy ez az utolsó levél, amit tőlem kap, mert ha ez nem használ, úgy legközelebb már cselekedni fogok: „a hollywoodi rém“.

A művésznőt a kiállott izgalmak annyira meggyötörték, hogy most félájultan hevert az egyik bőrfotelben. Miss Morton szánakozva tekintett rá.

Nem tudom mit akarnak tőlem! A halálba üldöznek, mert már nem birom tovább az izgalmakat, — sopánkodott kétségbeesetten a filmszínésznő. — Az uton is, most a vonaton... rettenetes volt!

— Most már fölösleges aggódnia művésznő, mert itt vagyok én. Nem engedem, hogy a legcsekélyebb bántódása legyen.

A filmszínésznő hálásan tekintett könnytelt szemeivel Miss Mortonra:

— Az imént említést tett arról, hogy a vonaton történt valami; szeretném, ha erre vonatkozólag többet elárulna!

— Rettenetes volt! Két ur kísért el idáig, kiket én magam kér-

tem fel erre, mert egyedül nem mertem volna elindulni. Már elhagytuk Chikagot is és én reménykedtem, hogy minden baj nélkül fogunk megérkezni New Yorkba, mikor félálomban azt vettem észre, hogy valaki áll a fülke üvegajtaja előtt és merően rám bámul. Hirtelen kiröppent az álmoság a szememből. Megrémülve néztem szembe az idegennel és ijedt kiáltást hallattam, mert a mélyen szemrehuzott sapka ellenére felismertem benne üldözőmet, ő volt: a hollywoodi rém. A direktoraim egy szempillantás alatt talpon termettek, átkutatták az egész vonatot, de nem találták sehol és én...

— Hol tartózkodnak jelenleg az urak? — szakította félbe Miss Morton a művésznő beszédét.

— Autóval a kapu előtt várakoznak rám. Mondtam nekik, hogy hiába várnak, mert én nem merek többé az uccára lépni. hisz minden pillanatban rámvetheti magát az a vadállat.

— És mégis távoznia kell innen, még pedig azonnal. — mondta kis gondolkodás után Miss Morton.

— Ez lehetetlen, Miss Morton! Nagyon kérem, ne kényszerítsen ki az uccára, mert rettenetesen félek.

— Remélem művésznő, hogy bizik bennem és vakon követni fogja utasításaimat; csak evvel a kikötéssel vállalhatom el az ügyet. Különben is mellette leszek, annyival is inkább, mivel sejtem, hogy az üldözői nem fogják bevárni a holnaputánra kitűzött találkát, hanem kapnak a jó alkalmon és megkísérlik Önt már most a halmukba keríteni.

— Rettenetes, rettenetes! — rémüldözött a filmszínésznő.

— Bizza csak rám magát bátran. Megigérem, hogy veszély esetén mellette leszek és be is tartom a szavamat. Most pedig kérem, figyeljen jól rám. Néhány utasítást szeretnék adni, melynek sikeres keresztülvitelétől nagyon sok függ.

A filmszínésznő nagy, csillogó szemeivel figyelmesen tekintett a detektív nőre. Meglátszott egész lényén, hogy Miss Morton erőteljes kijentései ismét visszaadták az önbizalmát.

— Ön, mint mondtam — folytatta Miss Morton — most azonnal visszatér a lenn várakozó urak

hoz és hangosan kijelenti előttük, hogy a legközelebbi vonattal azonnal visszautaznak Hollywoodba. Amikor kilép az uccára, viselkedjék úgy, mintha kudarcot vallott volna azon kísérlete, hogy engem ügyeinek megnyerjen. Az urak kérdésére lemondóan válaszoljon, aztán hangosan néhány elkeseredett megjegyzést kell tennie. Sőt az sem ártana, ha hangosan felsírna. Mindezt természetesen, meggyőző erővel kell végigjátszania, az erőltettség minden nyoma nélkül, ami azt hiszem ismerve tökéletes színjátzó tehetségét — nem fog nagy nehézségbe ütközni. Az állomáson folytatnia kell ezt a viselkedési módot, amíg csak meg nem érkezik a vonat. Váltasson hálókocsi-jegyeket is és egész idő alatt tartózkodjék a hálófülkében. Kivételesen el kell tekintenie az illemtől és meg kell engednie, hogy a direktorai is ugyanabban a hálófülkében tartózkodjanak. Az ajtót zárják jól le. A többi bizzák rám.

— Megértettem önt Miss Morton, és eszerint fogok eljárni.

— Én meg a kellő pillanatban ott leszek, hogy a segítségére legyek. Most azonban azonnal távoznia kell.

A művésznő ijedten meredt Miss Mortonra, mint egy kísértetektől féltő gyermek, de az a nagy önbizalom, mely annak tekintetéből feléje áramlott, hamarosan észreterítette. Csaknem jökedvűen ugrott talpra, szenvedélyesen összecsókolta a detektív nőt és sietve eltávozott.

Mikor Miss Morton egyedül maradt, egy ideig elgondolkozva nézett maga elé, majd egy vasuti menetrendet keresett elő, hogy megállapítsa a legközelebbi vonat indulási idejét. „Express No 312, indul 2430 órakor” — olvasta fennhangon. Az órájára pislantott és megállapította, hogy csaknem egy órányi ideje van az indulásig.

Nyugodtan látott hozzá az öltözködéshez. Egyszerű sportöltönyt vett magára, a haját hátrasímtolta, sapkát tett a fejére, amit mélyen a homlokára húzott. Ugy festett, mint egy feltűnően csinos husz éves fiatalember. Egy hallóvetű revolvert csusztatott a nadrágja hátsó zsebébe, a kabátja zsebébe pedig különféle szerszámokat rejtett el. Még egyszer a tükörbe pislantott, aztán egy titkos ajtón át kisurrant a palotából.

Fütyürészve haladt végig az utcán. A Broadway autótaxit rendelt.

— Hová? — kérdezte a sofför, jól a szemébe nézve a feltűnően csinos fiatalembernek.

— Trenton, vasuti állomás. Dupla taxát kap, ha a legnagyobb sebességgel hajt.

A gépkocsi berregni kezdett és puhán, mint egy macska megindult. Egymás után tűnedezték el mellettük a Cyti felhőkarcolói, aztán egyszerűbb uccasorok következtek, majd a külváros rosszul kövezett és világított uccáin robogtak végig.

Miss Morton az órájára pislantott. Harmincöt percem van még, az éppen elég — gondolta megnyugodva.

Trenton egy kis városka New-Yorktól negyven kilométernyire. Hogy kikerülje a színésznő üldözőit, akik minden bizonnyal rá is lesnek, úgy tervezte, hogy autón utazik idáig és itt észrevétlenül felszáll a vonatra.

Tíz perccel a vonat érkezése előtt megérkeztek a trentoni pályaudvarra. Miss Morton kifizette a taxit, majd nyugodtan sétálgatni kezdett a perronon. Nem messze tőle az állomásfőnök beszélgetett egy alantassal. Miss Morton gépiesen rájuk köszöntött és megkérdezte:

— A 312-es express pontosan érkezik?

A két férfi ámulva nézett rá.

— A 312-es nem áll meg itt, — mondta az állomásfőnök.

Miss Mortonnak mintha gyökert vert volna a lába.

— Hogy lehet az, — mondta izgatottan — hisz eddig mindig megállt.

— Két hét óta csak keresztül robog a pályaudvaron.

Miss Morton agyában szédületes iramban száguldoztak a gondolatok.

Hány perc múlva érkezik ide a vonat? — kérdezte.

— Öt perc múlva itt lesz.

Főnök ur, nekem feltétlenül fel kell jutnom erre a vonatra, halaszthatatlan ügy. Talán egy emberéletbe kerülne, ha lemaradnék. Önnek meg kell állítani a vonatot.

— De uram, ez lehetetlen, képtelenség, — szabadkozott a főnök, mialatt gyanakodva nézett szembe a különös viselkedésű fiatalemberrel.

A detektív nő elhatározta, hogy a nagyobb hatás kedvéért felfedi

a kilétét. Félrevonta a főnököt és bemutatkozott neki.

Nos főnök ur, még most sem lesz lehetséges megállítani a vonatot?

Az állomásfőnök nagy zavarban volt.

— Lehetetlen, Miss — dadogta. — Ha a 312-es express itt megáll, akkor holnap már más az állomásfőnök Trintonban.

— Fel fogok ugrani a vonatra — jelentette ki határozottan Miss Morton.

— Hová gondol, Miss — szörnyülködött az állomásfőnök; — az express 50 kilométeres sebességgel robog át az állomáson.

— Nem lassít itt valahol?

— De igen, a második szemáfor után, a 37-es hajszálváltónál.

— Köszönöm — mondta Miss Morton és futni kezdett a második szemáfor felé.

A főnök megrökönyödve tekintett utána, aztán vállat vont és sielve bezárkózott az irodájába; ő ugyan nem tud semmiről.

Miss Morton eltökélten állott lesbe a 37-es hajszálváltó előtt. Sejtette, hogy csaknem lehetetlen feladatra vállalkozik, de a reánehazedő felelősség súlya arra készítette, hogy bátran nézzen szembe a veszéllyel. Minden idegét megfeszítve, arra felé figyelt, amerről az expressnek jönnie kellett. Másodpercek teltek el csupán, de ő úgy érezte, mintha órák hosszát várakozott volna.

Egyszerre csak egy parányi vörös szempár villant elő az éjszaka sötétjéből, a lokomotív két lámpája. Isszonyu gyorsasággal robant elő a sötétből az izzószemű, idomtalan acélkigyó. A mozdony, mikor a 37-es váltó elé ért, hirtelen lefékezett. Miss Morton ugyanakkor, hogy a közte és a robogó vonat közötti sebességkülönbséget csökkentse, versenyt kezdett futni a lokomotívval. Egymásután érték utól és hagyták el a puhán ringatózó, lefüggönyözött ablaku Pullmann-kocsik. Mikor az utolsó kocsi is el akart robogni mellette, hirtelen előre lendítette a karját, megragadta vele a lépcsőfeljárt rézrudját és — ugrott. Néhány pillanatig nem volt képes számot adni magának a történekről. Csak nehezen tudta magát meggyőzni arról, hogy karjai görcsösen fonódnak a feljáró rézrudja körül, hogy szóval az életveszélyes ugrás sikerült. Nagy öröm töltötte el, ön-

bizalma megkétszereződött. Felnyitotta a kocsi ajtaját és belépett; a folyosón senkit sem látott, a fülkéék gondosan el voltak függönyözve és egynek kivételével valamennyi sötét volt. A hálókocsik elegáns csendje ülte meg a folyosót.

Miss Morton lábujjhegyen ama fülke ajtaja elé lopódzott, melyből világosság szűrődött ki, remélve, hogy a művésznő részéről jeladás akar lenni, mely az ő utbaigazítására szolgál. Az ajtóüveghez szorította a fülét és hallgatózott. Már az első szavak hallatára csaknem felkiáltott meglepetésében.

— De direktor ur! — hallotta a művésznő méltatlankodó hangját — hová gondol? Kérem, maradjon nyugodtan, mert segítségért kiáltok.

Elfojtott, állatias röhögés hallatszott bentről, majd egy izgatott férfihang sutlogása:

— Nézze, drága, most egyedül vagyunk ebben a meghitt hálófülkében; itt a megvetett ágy, senki sem zavarhat bennünket... nagszerű alkalom. És gondoljon a jövőjére, ami azt hiszem, elsősorban tőlem függ.

— De... de nem ismerek magára, direktor ur. Hát csak eddig tart az a sokat hangoztatott lovagiaság? És még jobb lett volna, ha a „hollywoodi rémre” bízom magamat, az legalább nem vadászik a testemre.

A férfi ismét durván felnevetett. Miss Morton nem akart hinni a füleinek. Segítségére jön egy színésznőnek, hogy kiszabadítsa az üldözői karmai közül és ehelyett egy szerelmi jelenetnek lesz a tanuja. Bár jóízűl visszatarotta a további hallgatástól, de mivel nem tudott miként vélekedni, elhatározta, hogy tovább figyel; utóvégre is meg akarta ismerni az embereit.

— Ne nyuljon hozzám, mert kiáltok! Nem, nem akarom... — tiltakozott kétségbeesett hangon a filmszínésznő.

— Mily gyönyörű lehet a teste — áradozott a férfi — hát azt hiszi, hogy megmenekülhet tőlem? A melleit akarom véresre csókolni, azt a két gyönyörű halmot ott a ruhája alatt...

— Jaj... ne... ne... kiáltok — a további szavakat úgy látszik erőszakosan elfojtotta a férfi. Dulakodás zaja hallatszott.

— Hisz ön nem is Broodmann... én önt nem ismerem — fuldokolta

a színésznő. Majd hirtelen hangosan felkiáltott: a hollywoodi rém!

Miss Morton kalauzkulcsot húzott elő a zsebéből, amit előrelátóan magához vett, felnyitotta vele az ajtót és revolvert rántva, berontott a fülkébe. A lefüggönyözött lámpa fénye alig világította meg az eléje táruló látványt. A megvetett ágyon egy óriástermetű férfi sajtolta maga alá az áldozatát. Könnyörtelen vadsággal tépte le a színésznő ruháit, miközben kéjesen felhörgött.

— Fel a kezekkel! — kiáltotta harsány hangon Miss Morton.

A férfi hirtelen elengedte az áldozatát és meglepetten fordult hátra. Olyan mozdulatot tett, mint ha rá akarná vetni magát a detektív nőre, de a rászegzett revolvercső mégis csak arra készítette, hogy engedelmeskedjen a parancsnak és felemelte a két kezét.

— Miss Morton! Miss Morton! — kiáltotta határtalan örömmel a színésznő. Ruhái rongyokban lógtak le a testéről. Elővillanó gyönyörű mellén egy állatias harapás nyoma.

— Én vagyok, művésznő, de kérem, maradjon vesztig, mert ez ez ur itt úgy látom, nem szívesen fárasztja magát a kézfenn tartással.

Szabadon levő kezével a zsebébe nyult és egy pár acélbilincset dobott a filmszínésznő felé.

— Csak bátran kapcsolja fel ezeket a karpereceket ennek az urnak a csuklóira.

A színésznő gyáván meredt a bilincsekre és a feltartott kezű férfire.

— Csak egészen bátran, — biztatta Miss Morton. — Én majd sakkban tartom a „direktor urat” — tette hozzá gunyosan.

A férfi fogcsikorgatva engedte, hogy a színésznő, ki közben egész testében remegett, felcsatolja csuklóira a bilincseket.

— Ezt még megkeserüli, Miss Morton! — sziszegte magából kielve, hogy ily ostoba csapdába ejtett.

— Egyenlőre maga van a soron, kedves uram. Majd a Sing-Sing fegyház valamelyik hűs cellájában elegendő ideje lesz kigondolni, hogy miképp is fogja magát megbosszulni rajtam. Most azonban lesz szíves helyet foglalni ott a sarokban. Ha megmozdul, lövök.

Ő maga is helyet foglalt a megvetett ágyon, szemben a fogollyal.

A filmszínész nő ragyogó szemekkel tekintett rá.

— Ez nagyszerű volt, Miss Morton. Ön a világ legügyesebb detektív nője.

— Ismeri ezt az ural? — kérdezte kitérve a dicséret elől Miss Morton.

— Igen, az előbb ismertem rá, amikor dulakodás közben letéptem az álszakállát. Ő a hollywoodi rém.

— Na és hogy került ide? Hol vannak a direktorai?

— Magam sem tudom. Oly tökéletesen maszkírozta magát, hogy engem is megtévesztett.

— Ha jól tudom, ketten is elkísérték?

— Igen, de Fenwick igazgató, holmi sürgős üzleti teendőt hozván fel okul, elmaradt tőlünk.

— Csak a nagy izgalom tévesztette meg, művésznő. A direktorait bizonyára az alatt az idő alatt, míg Ön fenn volt nálam, ez az ur és társai egyszerűen elhurcúlták és ők maguk foglalták el a helyeiket. Nemde így történt? — fordult a fogoly felé, de az válasza sem méltatva elfordította a fejét és dühösen megrázta a bilincseit.

— Még egy kis türelmet kérek Chicagoig, ott majd megszabadul ezektől a kellemetlen ékszerektől, már mint a rendőrségi fogdában — gunyolódott Miss Morton.

A fogoly arca erre a kijelentésre csodálatosképp megváltozott. Mosolyogni kezdett és úgy nézett a ké nőre, mintha legalább is azok volnának bilincsbe verve. Miss Morton figyelmét nem kerülte ki ez a hirtelen változás. Figyelmesen szemlélte a bandita arcvonásait, de a kárörömnél többet nem tudott belőlük kiolvasni. Ugy látszik, még forral valamit ellenünk ez a gazember — gondolta bosszusan. De mi is történhetik? Chicagóig már csak egy állomás volt hátra. Valaszínűtlen, hogy az állomáson meg merné kísérelni a szabadulást, még ha cinkosai is vannak a vonaton. Chicagóban pedig már nincs veszély. Mindenesetre nem árt egy kis elővigyázat. Körüljártatta szemait a fülke tapétázott falán és csakhamar megtalálta, amit keresett: a vészfék! Legrosszabb esetben ezt is igénybe veheti. A színész nő felé fordult és egy revolvert nyújtott át neki.

— Nem árt, ha Önnél is van egy ilyen kis helyes jószág — mondta. — Ha a fogoly megmoz-

dul, gondolkodás nélkül lőjjön rá. Vagy ha bármi is történik, használja bátran.

A fogoly gunyosan mosolygott. A színész nő ügyefogyottan vette kezébe a revolvert.

— Meg ne mozduljon, mert lövők! — hangoztatta Miss Morton fenyegetően, mikor a vonat berobogott az állomásra.

A fogoly rá sem hederített, tovább mosolygott gunyosan.

Már Chicagó felé közeledtek, mikor Miss Morton meglepetve azt vette észre, hogy a kocsit futása mindinkább alábbhagy. Egy szempillantás alatt az ablaknál termett, felrántotta és kidugta a fejét. Rémulten vette észre, hogy a vonat első része tovább robog, míg az ő kocsijuk mindjobban lassítja a futását.

— Lekapcsolták a kocsit, vigyázat! — kiáltotta hátra a színész nő felé. Vissza akart fordulni az ablaktól, mikor valaki hirtelen rávetette magát, kiütötte a revolvert a kezéből és a nyitott ablakon át messze kihajította.

— Lőjjön, lőjjön! — kiáltotta Miss Morton a színész nő felé, de azt a hirtelen támadás annyira megrémítette, hogy kiejtette a kezéből a revolvert és félájultan hanyatlott hátra.

Miss Morton ráeszmélt, hogy egyedül maradt. Izzzonyu erőt fejtett ki, hogy lerázza magáról a támadóját.

— Végezz vele gyorsan, Raymond! — toporzékolt a bilincsbevert férfi, látva, hogy a küzdelem túl soká tart, mivel Miss Morton támadójának nyers erejét jól betanult, ügyes fogásokkal egyensúlyozta.

A kocsit időközben nyílt pályán megállott. A dulakodás zajára felébredtek a szomszédos fülkék utasai, de hiába akartak kijutni a folyosóra, mert minden zár kívülről el volt torlaszolva.

Miss Morton végre is érezte, hogy ereje fogytán van. A Raymondnak szólított férfi diadalmasan gyürte maga alá és fogaival egy hosszú, hegyes kést rántott elő a zubbonya alól. Miss Morton érezte, hogy itt a vég. Két karját ernyedten engedte le a földre és megadóan várta a halálos döfést.

Ekkor valami kemény tárgyon akadt meg elernyedett keze: a színész nő kezéből kihullott revolver volt. Diadalmasan ragadta meg és közvetlen közelből rásütötte a fér-

fira. A szorítás engedett, a kés kihullott a támadó kezéből. Miss Morton kábult fejjel tápáskodott fel és körülnézett. Márcsak ketten voltak a fülkében: ő és a hallott. Egy ugrással a folyosón termett, hol a bezárt ajtók mögül ijedt arcok meredtek rá. Végigfutott a folyosón és leugrott a kocsiból. Alig néhány lépésnyire észrevette a menekülő férfit, amint nagy erőlködéssel cipelte tovább nehéz terhét. Utánvetette magát és amikor elérte, vad dühvel támadt neki. A férfi kiejtette kezéből az elalélt színész nőt és elszántan nézett szembe a támadójával. Bilincsbevert két kezét egymásba kulcsolta, hogy mint egy vaspörölyvel sújtsa vele Miss Mortonra. De az ütést célt tévesztett.

— Georg, Georg! — kiáltotta most a férfi. Siess ide! Bajban vagyok!

A sinektől nem messze, a sötétből előfehérlő országúton egy csukott autó vesztegelt. A férfi kiáltására egy szélesvállú, hosszú alak ugrott ki a kocsiból.

Ebben a pillanatban hosszú, éles fütty hangzott fel. Megérkezett a segélyvonat Chicagóból, mely az elhagyott kocsit kutatta. Miss Morton arca felragyogott és hátrahémozott. A bilincsbevert férfi felhasználta az alkalmat, irtózatossággal kiszakította magát a detektív nő kezéből és futni kezdett az autó felé a segítségére siető férfival együtt. Miss Morton utánuk vetette magát, de még mielőtt elérhette volna őket, az autó megindult és nyilsebesen kezdett száguldani, vissza New-York felé.

— Ezt megkeserüli Miss Morton! — hallotta még a bilincsbevert férfi fenyegető hangját, aztán elnyelte őket az éjszaka.

Amikor visszatért a vonathoz, már mindent a legnagyobb rendben talált. Miután néhány szóval megnyugtatta a felizgatott kedélyű utasokat, csaknem jókedvűen lépett be a filmszínész nő fülkéjébe, ki már annyira jól érezte magát, hogy nagy gondal cicomázta az arcát kis kezitükre előtt. Mintha észre se vette volna a még párolgó vérfoltokat a lába alatt.

— Elég lesz már a ruzsból, művésznő. Ha így kikészíti magát otthon el se fogják hinni, hogy ily veszélyes kalandja volt, — mondotta Miss Morton tréfásan.

Gloria Garmond hálásan emelte rá a tekintetét.

— Köszönöm, hogy segített rajtam — mondotta a felindulástól remegő hangon.

— Szóra sem érdemes, művésznő. Megtettem, ami kötelességem volt. Most már nyugodtan utazhat tovább, senki sem fogja zavarni. Én Chicagóból visszatérek New-Yorkba.

— A direktoraim...

— Ugy van, a direktorait kell még kiszabadítanom. Nem lesz nehéz dolog rájuk akadni, mert sejtem, hogy a banditák engem is melléjük akarnak csukni és így ők maguk lesznek a nyomravezetők.

— Vigyázzon az életére, Miss Morton. Én félttem önt.

A detektívnek akaratlanul eszébe jutott Dulcie. Az a hang, melyet most a színésznő használt, ugyanolyan volt, mint azé, mikor le akarta beszélni a közreműködésről.

— Engem nem kell félteni, művésznő — mondta bizonytalan hangon.

Chicagóban szívélyesen elváltak egymástól. Tíz percre rá már New-York felé robogott Miss Morton. Közben mosolyogva gondolt arra, hogy mit fog szólni Dulcie, ha meghallja a történeteket.

III.

Másnap délután, elegáns gépkocsiján sétakocsizásra indult Miss Morton. Rendszerint így cselekedett, ha valamilyen súlyos probléma gyötörte, mert tapasztalhatta, hogy a robogó kocsik körül változó mozgalmak képek, fokozottabb tevékenységre készítik az agyát.

Most, hogy visszagondolt az előbbi éjszaka eseményeire, eszébe jutott az a meglepett arc, amit Dulcie vágott, mikor reggel előadta neki a történeteket. Elmosolyodott, de aztán ismét az ügy lényegére irányította gondolatait. Egyedüli reménye volt, hogy a banditák maguk bosszút akarván rajta állni előző napi szerepléséért, maguk fogják majd keresni a találkozást és így majd nyomra vezetnek. Belátta, hogy egyenlőre semmit sem tehet, nyugodtan be kell várnia, amíg azok maguktól jelentkeznek.

Most, hogy határozott, már nem is akart többet foglalkozni evvel az ügyvel és figyelmét a járókelőkre irányította. Mikor pedig a Wol-

worth-áruház 58 emeletes felhőkarcolója előtt haladtak el, eszébe jutott, hogy be kell vásárolnia egyet mást. Odaszólt tehát a sofőrnek, hogy álljon meg.

Kilépett a kocsiból és besietett az áruház kapuján. A tányérsapkás soffőr meg előhúzva zsebéből a „New-York Herald” legujabb számát, olvasni kezdett.

Néhány perccel később egy feltűnő eleganciával öltözött férfi lépett ki az áruház kapuján és egyenesen Miss Morton autója felé tartott. A soffőr meglepetten figyelt fel rá.

— Miss Morton a szövetosztályban is bevásárlásokat készült eszközölni és ezért arra kéri, hogy a Washington-Street felőli kapunál várakozzon reá mert ott fog kijönni.

A soffőr megemelte a sapkáját és gyanútlan odébb állt a gépkocsival. De alig fordult be a szomszédos uccába, az elegáns férfi egyetlen kézmozdulatára egy, az előbbihez teljesen hasonló gépkocsi suhant az áruház kapuja elé, sőt a soffőr is ugyanolyan ruhát és sapkát viselt, mint az előbbi.

Nemsokára rá Miss Morton kilépett az áruház kapuján és elgondolkodva haladt az autó felé, nyomában egy csomagokkal megterhelten boy haladt, aki kinyitva a kocsit ajtaját elhelyezte a csomagokat. Miss Morton gyanútlanul lépett be a kocsiba, mely azonnal meg is indult.

Alig haladtak néhány száz lépésnyire, mikor az autó hirtelen megállt. Miss Morton csodálkozva látta, hogy egy jólöltözött, idősebb férfi rántja fel az ajtót. Oly váratlanul érte ez a támadás és annyira hihetetlennek tűnt fel előtte, már csak azért is, mivel a saját soffőrijét sejtette a kormánykerék-nél, hogy jóformán nem is védekezett. Mikor pedig már észreért és rájött arra, hogy mily furfangos csapdába esett — késő volt, mert a támadója ördögi ügyességgel egy szempillantás alatt guzsba kötözte kezét, lábát, úgy hogy mozogni sem tudott. Kiálltani akart, de a férfi pecket rakott a szájába. Tehetetlen dühvel nézett szembe támadójával és hirtelen felismerte. A férfi gunyosan emelte meg előtte a kalapját.

— Remélem, megismer kedves Miss Morton? Én vagyok az a bizonyos „hollywoodi rém,” akit Ön tegnap éjjel volt szíves megzavarni a munkájában.

Miss Morton elkeseredetten rántott egyet a köteleik, de azok semmit sem lazultak. Lehajtotta fejét és legalább is látszólag, megadta magát a sorsának.

Az autó sebesen száguldott velük tovább.

— Dulcie türelmetlenül várakozott a detektív nőre. Idegesen nézegette az órát. Eszébe jutott „a hollywoodi rém” fenyegető levele és ehhez mint súlyosbító körülményt hozzá adta az előző éjszaka eseményeit, amit Miss Morton-tól hallott és határtalan félelem nyilalt át rajta.

Betty, a szobalány nyitott be a dolgozószobába, hol Dulcie várakozott. Arca nagy belső izgalmat árult el.

— Georg megérkezett az autóval és... és azt mondja, hogy... — elfulladt a hangja.

— Beszélj Betty! — kiáltott rá izgatottan Dulcie.

— Azt mondja — folytatta a leány — hogy a Wolworth-áruház előtt várakozott Miss Mortonra, mikor egy elegánsan öltözött férfi lépett hozzá...

— És... és...

— ...és a Miss azon parancsát tolmácsolta, hogy álljon a másik uccai kijárat elé, mert ott fog kijönni. Sokáig várt, aztán rosszat sejtve felszaladt az áruházba. Ott megtudta, hogy Miss Morton már csaknem egy órája eltávozott ugyanazon a kijáraton, amelyen jött.

— Rettenetes, — kiáltott fel Dulcie, — Ellie csapdába került. Elfogták a gazemberek.

A leány egy ideig tanácstalanul állt előtte, aztán szégyenkezve, mintha legalább is őt terhelné a szerencsétlenség, elkullogott.

Dulcie idegesen járt fel-alá a dolgozószobában. Érezte, hogy sürgősen cselekednie kell, de nem tudta, hogyan fogjon hozzá. Hoszszu barátságuk alatt megszokta, hogy Miss Morton utasításait vakon kövesse, anélkül, hogy maga sok találmányt árult volna el. Es most úgy érezte, mintha levágták volna a jobb kezét.

Ekkor ismét a szobába lépett Betty és egy táviratot adott át, melyben ez állott: „Ujabb fenyegető levél. Ha sürgősen nem jön, kénytelen leszek elmenni a kirokolt találkára: Glória Garmond.”

Dulcie arcvonásai egy szempillantás alatt megváltoztak. Ez a távirat, ez a sürgős hívás egy szenzációs ötletet vetett fel benne,

mellyel úgy hitte, nagy segítségére lehet a művésznőnek és ami a legfontosabb, könnyűszerrel kiszabadítja Miss Mortont.

Sietve eltávozott a Morton-palotából és nagy buzgalommal fogott tervének kiviteléhez.

* * *

— Csak egészen bátran, művésznő. Foglaljon itt helyet és figyeljen. Nem árt ha egy kicsit hozzá szokik a mi stílusunkhoz.

Ezeket a szavakat egy hajlotthátu koravén fiatalember intézte Gloria Garmondhoz a sztudiónak kinevezett üvegtetős teremben, hová nem sokkal megérkezése után vezették.

A színésznő elfogultan nézett körül a kulisszákkal és egyéb filmkellékekkel megtömött teremben, miközben, mintha szégyelné magát bő köpenyének gallérjával, csaknem teljesen lefedte arcát.

A terem közepén egy nagy kerek térségen, melyet puha szőnyeg borított, kezdetét vette a filmfelvétel. Az operatőr a gép mögé állott, a reflektorok működésbe jöttek.

A színésznő rejtett pillantást vetett az ajtó felé, mintha onnan várna valamit.

Egy meztelen, izmos férfi lépett most a szőnyeggel borított térségre. A filmfelvevő gép berregni kezdett. A hajlotthátu fiatalember hangos megjegyzésekkel kísérte a meztelen férfi mozdulatait, ki egy hosszú létrát cipelt a vállán. Néhány groteszk mozdulat után végigfeküdt a szőnyegen és két lábával egyensúlyozni kezdte a létrát.

Ekkor egy elegánsan felöltözött nő és egy frakkos férfi perdültek a körbe. Izgató tánclépésekkel incselkedtek egymással, majd mikor a férfi merészebb lett, a nő hirtelen felmászott az egyensúlyozott létrán és onnan incselkedett tovább a felhevült udvarlóval. De a férfi sem volt rest, hanem a létra másik oldalán ő is felmászott, hogy elérhesse a megkívánt testet. Fenn a magasban hosszantartó könyörgés után végre is engedett a nő, vetkőzni kezdett. Ugyanigy cselekedett a férfi is. Egymásután hulltak alá a ruhadarabok. Az egyensúlyozó atléta csak nagynehezen tudta egyenesen tartani az erősen himbálódzó létrát. Mikor fenn már mindketten teljesen meztelenek voltak, a férfi átbújt a létra egyik fokán és enyelegni kezdett a nő-

vel. Csókolták, ölelték, harapták egymást, csaknem megfélejtkezve arról, hogy milyen veszélyes magasságban vannak.

Mikor az alatt egyensúlyozó atlétának a legnehezebb volt a dolga, hirtelen egy feszülő mellű, keménycombu meztelen leány termelt mellette és érzéki táncával izgatni kezdte a verejtékező izomemberi. Csakhamar egészen hozzásimult a kinlódó férfihez, kinek meztelen öle immár nemi izgalmat árult el.

A létra legfelső fokán ekkor nagy kíváncsisággal omlott egymásba a felizgatott pár. A létra már-már eldüléssel fenyegetett, de az álléta az utolsó pillanatban mégis csak helyreállította az egyensúlyt. A fiatal leány azonban tovább folytatta a vértforraló játékot. Formás kezével végigsimította az atléta remegő izmait, majd kéjszomjasan csuszott felé. A felizgatott férfi már nem bírta tovább. Egy merész billentéssel egy lábára vetette át a létra súlypontját és szabadon maradt lábát leeresztve utat nyitott magához. A fiatal leány szomjasan bukott rá.

Fenn és lenn egyidőben élvezték a kék gyönyörét.

Ezzel vége is volt a jelenetnek.

A színésznő egész idő alatt az ajtó felé figyelt és most ismét arra felé tekintett. A hajlotthátu fiatalember gyanusnak találta ezt a hosszú figyelmet és éppen meg akarta kérdezni az okát, mikor hirtelen két idegen férfi rohant a terembe és négy revolvercső meredt a megrémült társaságra.

— Fel a kezekkel!

A színésznő, aki nem volt más, mint Dulcie, ledobta magáról a köpenyét. Két kezében ő is revolvereket tartott.

Hamar összeterelték a társaságot. Mindenki megkapta a maga bilincseit, még az iménti jelenet szereplői is, kik pedig jóformán testükben érezték az ölelés gyönyörűségét.

Csakhamar előkerült Miss Morton és a két direktor is, kiket egy pincelyukban tartottak fogva.

Egy negyed óra múlva a diszes társaság a „hollywoodi rém“-mel együtt, ki gyanutlanul lépve be a jólismert helyre, jutott a kezükbe — a rendőrségen volt.

Miss Morton örömkönnyekeket sirva borult Dulcie vállára.

— Derék munka volt, Dulcie — mondta meghatóttan.

— Magam is csodálkozom most utólag, hogy képes voltam erre.

— Hogy csináltan tulajdonképpen? — kérdezte Miss Morton. — Különösen az érdekel, hogyan tudtad becsempészni a mi derék barátainkat?

Mikor tudomásomra jutott, hogy csapdába estél, ugyanekkor táviratot kaptam a művésznőtől, melyben arról értesít téged, hogy ismét felszólítást kapott egy találkára és arra kér, hogy sürgősen siess a segítségére. Hamarosan elkészültem a tervemmel. A rendőrségről két detektivet vittem magammal Hollywoodba, ott fél napi munka után sikerült mászkot készítenem magamból a színésznő mintájára és én mentem el a kijelölt helyre, a San-Franciscoi pályaudvarra. Két óriási bőröndöt vittem magammal, melyben természetesen nem voltak toalettek, mint ezek az ostobák hitték, hanem a két detektív rejtőzött bennük. A többi már tudod te is.

Miss Morton nagy elragadtatással nézett Dulcie szemébe.

— Most az egyszer tul tétél rajtam, Dulcie. Gratulálok.

Humor.

Társaságban arról beszélnek, hogy Bernard Shaw, ha éppen nincs más irnivalója, hát megtámadja az orvosokat. Ez mindig hálás téma. Pedig... Ezt a pedig-et a társaság egy orvos tagja mondta. Ellenben a társaság egy másik tagja, aki nem volt orvos, elmondott két történetet egyik orvosról. Ime a történetek:

Az orvoshoz felmegy egy beteg. Az orvos annak rendje módja szerint megtapogatja a ruhán keresztül. Végre alapos fejcsóválás után rámutat a páciens szívetájára:

— Itt a melle felett egy kis daganatot érzek, azt ki fogjuk szivattyuzni.

— Csak kiméletesen szivattyuza ki doktor ur, mert az a pénztárcám, — mondja a páciens.

Ugyanez az orvos megszólít egy urinőt, aki a kislíával sétál s a kinek már orvosa van.

— Nagyon tehetséges a kistia asszonyom. Ez a domboru homlok biztos jele a tehetségnek.

Jaj de kedves, mondja az asszony. De akkor csak tegnap óta ilyen tehetséges, mert tegnap megütötte magát s feldagadt a homloka.

KERINGÓ

GYÖRÝ · ENDRE · REGENYE

— Eredeti kézirat —

(8)

Olga egészen elkábult, akarat nélkül dőlt végig az ágyon, engedte magát levelköztetni, vad, sokat-várt kéj remegett végig rajta, amikor ilyen szabadon zavartalanul babrált végig testén a fiu, csak akkor szisszent föl, amikor az beleharapott hófehér vállába:

— Pali... Pali... fáj...

A fiu melléje huzódzkodott, kezei lázasan simogatták végig a combjait és kapkodva lázasan ragadták meg a rájuk simuló selyem nadrágot.

A lány érezte, hogy testén borzongás szalad végig, mintha tüzes áramlatok száguldottak volna át vérén, behunyt szemei előtt vad képek jártak örült táncot és mintegy félálomban érezte, hogy lassan lekerül róla minden ruha.

Mégegyszer feljajdult egy ösztönös, kétségbeesett ellenkezéssel, talán féltékenység is volt ebben az utolsó nem akarásban, gyávaság, a bekövetkezendő aktus sokat hallott fájdalma és görcsös sirásra fakadt.

— Nem... nem... Pali... kibálók... engedjen...

De a férfi már majdnem győzött és siró szavai lassankint rekedt, artikulálatlan hangokká váltak: az első kéj misztikus nász zenéje volt ez.

Most már érezte, tudta, mi következik — és engedte. Nem birt már magával, fölizgatott, fölingerelt idegeivel, mohón, vadul, valóságos extázisban adta át magát a férfinak...

Künn, a derengő félhomályban álmosan, fáradtan, lomhán láttak neki munkájuknak az uccaseprők. Csend volt, sehol egy lélek sem, az aszfalt szürkén kanyargott végig a néma házak között.

Csak később szállt le az egyik ház egyik ablaka felől egy elmosódott hang. Mintha valaki sikoltott volna.

Egy öreg uccaseprő kezében megállt a seprű, föltolta kalapját a homlokára és fölbámult az ablakokra, amelyek mint megannyi szörnyű, néma, üveges szem meredtek rá, ki tudja, mennyi titkot rejtegetve. Nézett az öreg, nézett, azután megvakarta a fejét, visszahuzta szemeire a kalapját és maga elé dörögte:

— Bizonyosan valaki rosszat álmódott...

Azzal ismét megindult kezében a seprű, mint egy nagy, sötét darab Sors, amely ki tudja, hova, merre röpti a tegnap még monogramos tárcában pihent arany cigarettavégeket, a tegnap még dédelgetett, finom selyem cukorpapírkákat...

Rendekre gyűjtötte őket a seprű, akár egy nagy kasza, az Enyészet kaszája közben kivilágosodott, hogy kezdődjön minden újra — holnap reggelre...

XXX. FEJEZET

A pincér zsebredugta a borraivalót, amit Mezeitől kapott, még kikísérte a finom urat a kapuig és nagy bőbeszédűséggel magyarázta meg neki, merre érhet el a legrövidebb úton az állomás felé, nagyokat hajlongott a távozó után és belépve a kapuba, megnézte, mit kapott.

Meg volt elégedve.

— Ej, ha... ez aztán igazi ur volt... — és fölsóhajtott — hisz ha mind ilyenek járnának ide... akkor én nemsokára gazdag ember lennék... — toldotta meg vigyorgva.

Anna fölkapcsolta harisnyakötőit, fölvette kombinéját, retiküljéből kis fésűt vett elő és megfésülte a haját. A ruhája kissé gyűrött volt, még szerencse, hogy ilyenkor senki sem jár az uccán.

Mert elhatározta, hazamegy. Van nála egy előszobakulcs, igeekszik

zajtalanul benyitni, ami annál inkább is könnyű lesz, mert a nagyságos asszony most bizonyára még mélyen alszik. Nem is fogja megtudni, mikor jött haza.

Ismét a tükör elé lépett, föltette a kalapját, jól a szemébe huzta.

Az ajtón halkán kopogtak, de mielőtt szólt volna valamit, nyílt és belépett a pincér.

— Mi az, kicsike, maga már menni akar? ... Ilyen korán? ...

A lány kényszeredetten mosolygott.

— Látja? Én ilyen korán már megyek...

— Hát aztán miért menne el... — opalépett hozzá és hátulról átölelte — maradjon még egy keveset...

Annában felforr a vér, dühösen szabadította ki magát, pár lépést hátrált. Alig tudott szóhoz jutni fölháborodásában.

— Mit gondol maga... hát minek néz engem...

A pincér az első pillanatban megdöbbent, de azután ismét mosolygásra derült ábrázata.

— No nézz oda... még ő beszél, hogy én mit gondolok róla... hát talán imádkoztatok idebenn azzal az urral?... Na ne bomolj, tudod, velem jó jobban lenni... ilyen ügyes lány, mint te, kitűnő pénzes gavalérok tudnék szerezni neked...

Odalépett a lányhoz, megsimogatta az arcát.

— Ugy, ugy, kicsikém, ne menj még el, maradj itt nálam még egy órácskát, tudod, én meghálálom... kérdezd csak meg a lányokat, ismerik őket a szőke Ferit... soknak szerettem már én kitűnő pasast, hogy még ma is hálával emlegetnek érte... — közelebb lépett hozzá és most a mellén simogatott végig.

Anna ráütött a kezére.

— Ne szemtelenkedjék velem, mert annyit mondok, velem megjárhatja...

— No nézdd... még fenyegeledzik... te kis vadmacska, te... de most emberedre akadtál... megállj, majd megszelidítek én...

Behuzta az ajtót és ölelgetni kezdte a lányt. Sokáig dulakodtak, míg végre sikerült elkapnia a derekát és a pamlag felé huzta. Anna védekezett, de hiába, a férfi erősebb volt, végigdöntötte a pamlagon. A lány belekarmolt az arcába, de ez még csak vadabbá tette.

— Mit? Te karmolsz? ...

Lázasan kapcsolta, szinte szakította a lány bluzát. Lihegett.

Anna vergődött és görcsösen igyekezett őt eltolni magától.

— Ha nem enged, kiáltok... segítség...

A pincér hirtelen elengedte és dühösen tapasztotta kezét a szájára:

— Ne ordíts, te... megbolondultál?...

— Akkor engedjen...

A férfi dühösen szitkozódva emelkedett föl, Anna kirohant a szobából, csak a kapunál állt meg egy pillanatra, hogy rendbeszedje a ruháját, azután kilépett az uccára és gyorsan sietett haza, de még egyre magán érezte azt az undok pálíngőt, amit ez a férfi lehelt rá...

A pincér dühösen bámult a tükörbe. Bizony jó egy pár karmolás húzódott végig az arcán.

— A jó ég tud eligazodni ezen a hitvány asszonynépségen... hogy némelyik milyen nagyra tartja magát, mintha nem lenne ugyanaz a hitvány... csak az egyik ügyesebben csinálja, a másik nem... Én nem válogatok közöttük, örülök, hogy egy jó nőre találok, nekik meg feljebb áll... ők finnyáskodnak... sok hitvány portékája...

Még egyszer belenézett a tükörbe és bambán bámult a homlokán, arcán végighúzódo halványvörös vonalakra.

— De csak tegye még egyszer ide be a lábát...

Hirtelen csengetés hallatszott kiszaladt a folyosóra.

— Az ötszöből csengettek, — szolt oda neki álmosan, nagy ásítást fojtva el a gazda és ő hangos „igenis“-el már rohant is föl az emeletre, elfelejtve nő, karmolást, mindent, és halkan bekopogott a másik pár szobája ajtaján.

— Azonnal... — hallatszott belülről és ő összeszámította magában, ha ettől az urtól is annyit fog kapni, mint a másiktól, akkor a feleségét holnap, amikor szabad lesz, elviszi a parkba, a cukrászdába, legyen már neki is valami öröme, szégyennek...

XXXI. FEJEZET

A tél már a naptárban régen elmúlt, de valójában csak nagyon lassan köszönt be a tavasz, mintha minden talpalatnyi haladását nagy küzdel-

mekkel kellett volna meghódítania örök ellenségétől, a téltől. Április vége felé járt már az idő, de még csak néha néha akadt egy egy szép nap. Állandóan szakadt az eső és csunya, hideg szelek jártak.

Klára édesanyja szokott helyén ült, az ablaknál és kézimunkázott, a fiatalok, Klára és Béla meg a pamlagon. Beszélgettek.

Klára föltűnően sápadt volt és csak néha-néha, mikor görcsösen felköhögött, jelent meg arcán két ijesztő vörös rózsza.

Ilyenkor az öregasszony aggodalmasan nézett feléje, de nem szolt semmit, csak sóhajtott egyet, de halkan, hogy senki se hallja.

Öt óra volt. Az öregasszony hirtelen megszólalt.

— Mondja csak Béla, nem tudja mi van azzal az Aladárral az a fiu nagyon különösen viselkedik. Már egy hete felénk se nézett... ez nem szép tőle...

Klára feddőleg szolt rá az anyjára:

— De ugyan anya, Aladárnak igazán nem kötelessége, hogy bennünket fölkeressen. Utóvégre hivatalosan még nem vagyok a menyasszonya és ha talán ma már másképpen gondolkodik, nem fogok futni utána.

— Jó, jó lányom, de tudod az idő...

— Anya hallgass, nem olyan nagy szerencsétlenség, ha Aladár már nem óhajta, hogy a felesége legyek... utóvégre még van más fiatalember is a világon...

Tekintete találkozott a Béláéval, mélyen elpirult és lesütötte a szemét.

— Természetesen uagyságos asszony. Klárának teljesen igaza van. Én csak helyeselhetem a fölfogását, egy nőnek büszkének kell lennie... — szolt belé Béla is a vitába, szokatlan hévvel és élénkséggel, ami föl is tünt az öreg asszonynak. Fölkapta fejét a kézimunkából és ránézett a fiatalokra.

Azok mosolyogtak.

— Ugy látom maguk nagyon is egy véleményen vannak... már kezdem érteni azt az Aladárt...

Klára zavartan, könnyörögve nézett az anyjára:

— De anya... Inkább készíts va-

lami ozsonnát... Remélem Béla nem utasítja vissza a meghívást...

Az öreg asszony kiment, a fiatalok hallgattak. Különös, buja hallgatás volt ez, hogy belépirultak, forróság remegett végig rajtuk és mikor egymás szemébe néztek, valami megmagyarázhatatlan kéjt éreztek, mint még soha.

— Klára... a fiu lassan, finoman megfogta a lány kezét. Csodálatos, alig ért hozzá, éppen csak, hogy érezte annak az érzékeny finom, üde bőrnek a tapintását és a vért érezte föllángolni ereiben.

Közelebb húzódott a lányhoz, egészen közel, érezte keble ziháló emelkedését, látta, hogy behunyja a szemét, hogy fiatal, érintetlen teste görcsösen megvonaglik.

Hirtelen átkarolta, a lány feje a vállára hajlott, ajkaik találkoztak.

Különös, lázas, édes, buja és mégis végtelenül tiszta csók volt ez. Egymáshoz simuló testükben érezték egymás szíve dobbanását, vére lüktetését és így maradtak sokáig, nagyon sokáig, csöndben, mozdulatlanul, csak a szerelem muzsikált körülöttük varázslatos, ingerlő, vad, csókos melódiákat...

Klára lassan kivonta magát az ölelésből.

— Béla...

Hallgattak. Odakünn leszállóban volt az este, árnyékok nőttek a szobában.

— Klára... valamit be kell valanom... akkor éjjel, amikor maga ott aludt Olgáéknál, a pamlagon... én akkor magát megcsókoltam...

Az óra monoton ketyegése belezizegett a csöndbe.

— Béla... én is bevallok valamit... akkor éjjel ott a pamlagon... én... én tudtam, én éreztem, hogy maga megcsókolt...

(Folytatjuk.)

A „Káviár“ nyomdája

TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre! —

„A kapu előtt“ c. Győry-regény mindenütt kapható!

AZ ARANYKÉZ UCCÁBAN...

— Eredeti kézirat —

1. FEJEZET

Az Aranykéz-uccában csillogott a nyár, mint egy szappanbuborék.

A lefüggönyözött szobában, egy kereveten, könnyen felöltözve, fehér idomait kéjesen és boldogan szét-hányva a hűvösségben, egy fiatal bakfislány heverészett. Testhez álló ruhaja alatt keményen, feszesen nyílt fiatal, vad teste; valami hamvadó melegséggel, mintha fehér hamu alól kiútne a hunyó parázs utolsó tüze. Lágyvonalu, kemény combjai felett sejtelmesen huzódott meg a halványkék batisztkombiné.

Az ajtó kinyílt és egy barnaarcu, tömzsi fiu jelent meg a küszöbön.

— Szervusz, Olga!

— Szervusz, Bandi!

— Egyedül vagy?

— Persze, — szólott Olga és lustán, illetlenül elnyúlt.

A lány fehéren gömbölyödő karjai láttán Bandit elöntötte a forróság és odabukott Olga lábaira. Lehántolta a lány cipőit s aztán merészen oda-kapott a harisnyakötőhöz és a harisnyát egészen a bokáig legyűrte. Olga leugrott az ágyról.

— Mit akarsz?

Csak akkor vette észre, hogy karjai meztelenek és hogy félig kinyílt kombinéjából kibuggyant a melle; karjait összefonta és háttal fordult Bandinak. Bandi visszafordította és ábrilelte. Csókok közben sugta a fülebe:

— Imádlak; látni akarlak. Engedd, engedd... Mutasd meg magad!

A nagy izgalomtól elült a szava; a leány ova megnyitását igyekezett.

— Bandi, hagyj, én kiáltok. Hagyj! Bandi! Segítség!

Bandi elbocsátotta s egy pillanatig arra gondolt, hogy futnia, menekülnie kell, mert a kiáltást bizonyosan meghallották. Csend mindenütt. Kilestett az ablakon, nem látott senkit. Visszafordult és még idejében akadályozta meg Olgát, aki sietséggel rángatta magára a bluzát. Csókolgatta, percekig tartó csókokkal és olyan szorosan ölelte magához, hogy föltüzelte a leány lusta vérért. Két puha ajk tapadt Olga szájára. Nagy édeséget érzett. Olga visszalökte.

— Hát nem szeretsz?

— De igen...

— Hát akkor? — Nem engedlek, Olga...

És újra átkarolta. Olga még mindig ellenkezett. A fiut láz fogta el. Könyörgött:

— Mondd, hogy szeretsz, mondd, hogy nem küldesz el! — Ne menj el, ne, mert imádlak.

Végre Olga odaomlott a nyakába s Bandi, akiből az ostrom minden erőt kiszírt, a vad csókra annyira megtántorodott, hogy nekiesett az ágyának s magára rántotta Olgát is. Mintha visszazállott volna testükbe a paradicsom. Vörösre vált mindkettőjük arca.

— Olga! Olga!

Olga ösztönszerűleg is menekülni akart, ki a szobából, de Bandi visszatartotta:

— Meg...lát...nak, meg...ta...lál...nak, — makogta a lány.

Olga meliél fölpatantak a gombok s a bluznyíláson keresztül Bandi a halványkék kombinét látta, aminek vékony, fehér zsinor volt a szélén. Elragadtatással kapott utána... remegés futott át a testén, amint ujjával megérezte a lány melleit. A lány megborzosongott s Bandi egyetlen rántással végignyitotta a bluzát és leszakította az ingét.

A szétroncsolt ruhából kibuggyantak Olga fehér mellei. Szélesen, gögösen omlottak és hegyesedtek előre a leszaggatott ing és a leszaggatott bluz fölött. Örült vágy rohant keresztül Bandi testén. Tisztán hallotta, hogy dobog a szíve a lánynak. Visszarántotta Olgát az ágyba s mohón csókolta meztelen testét, földetlen nyakától le végig, egészen a mellek összehajlásáig. Belenyomta arcát a dadogó husu mellekbe s lázas csókjai nyomán végigcsillogott a gyönyörűség kicsordította nedv. A csókok alatt megvonaglott a leány és a két olyan örületbe döntötte, hogy teljesen megfedkezett magáról ő is.

Bandi az ajkával letolta magát a lány testén s Olga a száját rátapasztotta Bandi nyakcsigolyájára. Még jobban összefonódtak.

Bandi ajkaival most felcsuszott, visszacsuszott a leány testén, megint a mellét csókolgatta és ekkor tehe-

tetlenségében, hogy már nem tud nagyobb gyönyörre találni, két kezével összecsapantotta a leány melleit és kicserepesedett ajkaival úgy csókolta, hogy az ajkai egyszerre mélyedtek mindkettőbe. Elhomályosodott előtte minden és kezével tépte, szaggatta egyre jobban, mindig lejjebb a lányról a ruhát. Olga lefogta kezeit. Nem engedte magát. Dulakodtak és a testük egyre jobban fonódott össze. A megfeszült leánytest láttán Bandit örült vágy lepte meg, hogy megfojtsa, magába olvassza. Kezeivel körülvesztette, reszkettek az ujjai s az ujjhegyekben olyan bizsergést érzett, mintha villamos áram szállana ki a leány viruló testéből. Már alatta fetrengett Olga. Bandi arcán vörös foltok gyultak ki. Elfogta az az örült kábultság, amely pozdorjává töri az egész korlátait és amely halálra zuz mindent, ami utjába áll a kielégülésnek. Olga felsikoltott. Felső teste görbült vonalban hajlott el a fiutól. A fiu hízogón, ingerlően simult testéhez Olga küzdött.

— Menj! Menj! Hagyj! — nyöszörögte.

Bandi hatalmába kerítette a leány derekát. A mellére préselte magát. Olga ellankadt vad szorítása alatt s ajkáról elszállt, alig rezdülön a szó: Bandi!!! Hördülés csapott ki belőlük.

2. FEJEZET

Bandi könyörgött neki: tégy boldoggá. A leány ellenkezett. Félt a fájdalomtól, az első villámcsapástól, amelynek át kell rendülnie minden érintetlen lánybimbón, mielőtt rózsává lesz.

Bandi ujból térdre rogyott és fenyegetődzött:

— Meghalok, megölöm magam, ha nem!...

Ez sem hatott s Bandi minden reménységét elvesztve, kétségbeesetten fordult el tőle s amint az ajtó felé ment, hogy elmenjen, kitört belőle a zokogás.

Olga jószíve összeremegett. Szegény Bandi! Sajnálta.

— A tied leszek! De előbb menj ki! — mondotta akkor csak...

Bandi kiment s amikor visszajött, Olga az ágyon feküdt. Aludt, teljesen felöltözött. Bandi elkeseredve arcába akart csapni. Kettette, rázta. Nem ébredt. Bandi agyában töltötte egy sejtés: tetteti magát! Reszkető ujjakkal kigombolta a blúzt. Némán figyelt. Olga nem mozdult. Már veiköztetni kezdte a lányt. Amint egyre fejtegette testéről a ruhát, újra meg újra a lány szívére nyomta ujjait. Most az volt az impressziója, hogy Olga mosolyog rá, de mire odapillanított, csukva volt a szeme. Lehuzott róla mindent és fölemelte az ágyról. A leány élettelenül engedelmeskedett. Szorosan egymás mellett álltak. Bandi ölelte, csókolta és kérte, nyissa ki szemét. Olga karjai csak esetenként lógtak, mintha feje is súlyos volna a nyakának. Hátra akart lépni a fiú, hogy úgy gyönyörködjen a leány meztelenségében, de Olga magához karolta és beletemetkezett a vállába. Bandi könyörgött:

— Bocsáss el, látni akarok!

De a lány görcsösen kapaszkodott bele.

Bandi oly erővel préselte magához, hogy a lány karjai lankadtan hulltak le. Ekkor maga elé emelte a lány kinyújtott karjait s hátraugrott.

Olga egyenesen állt. Körülcsokolták a beözönlő napsugarak és végigcikáztak a bőrén, helyenként árnyékba borítva a kerek tagokat. Bandi bámulta, majd lesütötte a szemét. Fájdalmat okozó vágy fogta el. Térden csuszott hozzá és lekényszerítette magához, le a földre. Egy-másba omlón dőltek el. A padlón heverték egymás mellett és néha fölkalimpáltak a levegőbe. Soká heverték. Olyan jól esett nekik egymást paskolni, veregetni.

3. FEJEZET

Később játszva oldalt hengergözt, majd rögtön vissza, hogy szomjas ajkuk megint csókra egyesüljön. Olgának az a bolond ötlete támadt, hogy fölállt és rátaposodott Bandi meztelen testére. Bandi nem ellenkezett. Kínózta ugyan a nehéz súly, de fájdalommal fölolvadt a nagy gyönyörűségben, hogy kielégítheti annak a lánynak szeszélyét, aki az imént ringatta kéjbe. Olga mindössze egyszer ment végig rajta és a szövetszűgöny mögé bujt. Olga mögött széles ráncokba gyűrődött hullt vissza a függöny. Négy órát pillanat mulat el s Bandi úgy érezte, helytelenül cselekedett, amikor tá-

vozni hagyta Olgát s föl is könyökölt. Az ágyon megálta a lány elszort ruháit. Az álmoság gerjedését érezte, pillái lecsukódtak s most, hogy fekvőhelye keménységét is megérezte, vágy ösztökélte, kinozta, hogy erőltesse magát, álljon föl és feküdjön az ágyba, a puha ágyba, de a bágyadságán nem volt képes erőt venni. Fojtó, nyomasztó volt így a levegő, úgy érezte, mintha szűk katlanban volna, amely alá éppen most gyújtottak. Megsülők, gondolta, de ekkorra már apatikussá lett. Annyira előmlött rajta a bágyadság, hogy testére hulló napsugarakat megannyi tűzbe mártott hegyű gombostűnek vélte. Hátára feküdt és maga felé emelte karjait. Amint nyújtogatta, zsibadtak érezte izmait. Kinozta ez az érzés és olyan erőfeszítéssel nyújtotta előre karjait, hogy ropogott a csontja. Olga jött be és mögötte színes háttérként kiterült a függöny...

4. FEJEZET

Bandi pillái lecsukódtak. Irtozósan fagyos cseppek permetezését érezte a bőrén. A szájszögletébe is jutott néhány csepp és eltikkadt a nyelve, rögtön észrevette, hogy Olga vizet szor rája. Nevelve közeledett feléje a lány és mellének zudította az egész csésze vizet. Bandi kiragadta a lány kezéből a csészét és a maradékot becsurgatta a haja közé. Bolondosan körülkeringett vele a szobában. Jobbra-balra, le fel forgatta, sokszor odacsapódtak az ágy szélhez, néha odasurolódtak a frissen meszelt falhoz és végre fáradtan, tikkadtan leültek egymás mellé az ágyra. Fújták magukból a levegőt s amikor kissé kipihenték magukat, összeért a kezük. Egymásra néztek és elmosolyodtak. Olga az ajkába harapott és távolabb csuszott az ágyon. Már megint egymás testén kutatott égő kezük. Az első csók után mindketten megborongtak, de újra meg újra összecsokolódtak s az ölelésük egyre vadabb, egyre forróbb lett. Azután hátradültek és Bandi oldalt húzta magához Olgát. Végre sikerült! Egy éles sikoly és Olga boldogan lihegett a fiú karjaiban.

— Jönnék! — szólt hirtelen Bandi, aki lépéseket velt hallani. De tévedett. Végtelenül kifinomodott érzékei működtek csupán.

Bandi frissen pattant fel. A pihgőn elnyult leányra rávetette a takarót és eltűnt a függöny mögött.

— Maradj, maradj! — lihegte a leány és áfonta karjával. Ámde Bandi sietett. Kilépett az ajtón. Hallotta a leány epedő szavát:

— Ban... di...! Ban... di...

Felágaskodott és az ajtó nyílás felé fordította a száját, kiáltotta:

— Szeretlek! Kicsi bébi, szeretlek!...

Gyors léptekkel sietett végig az Aranykéz-uccán. Végtelenül büszke volt. Ily könnyűnek sehasem érezte magát. Fűtőrészni kezdett.

MARGOT

A matrózok nevelték föl az árvát, Huszonketten dolgoztak érte büszkén. Hogy ünnepnapon testére huzzassa, Kagylószínű selyem kis ruháját.

Virágokat fontak aranyhajába, Huszonketten daloltak neki vígan. Nagy, rumos szájjal, kitágult

[szemekkel,

Hogy beleszédült a hollandus árva.

Ezüst sarlót, kis papucsot aranyból, Fügét, datolyát, mindent hoztak néki, Ha beteg volt huszonketten szaladtak, Hogy orvost keritsenek

[Amszterdamból.

S hogy tizenkétéves lett a kis árva, Egy ördögös, csuf, zivataros éjjel, Egy vén matróz rumosan, éhes szívvél Beszökött a kis Margot szűz ágyába.

A felső leányiskolában.

kérdi a tanár ur az egyik felsőbb leánykát:

— Mondja, kérem, a szeretni igének a jövő idejét.

— Én szeretni fogok.

— A jelenjét?

— Én szeretek.

— S hogy mo dja azt másképp, hogy szerettem?

— Én anya vagyok.

Egy-, két-, három- és négylámpás **Rádió-készülékek** erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

Lakatos, vízvezeték szerelők és autógénhegesztés.

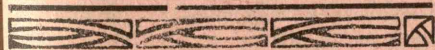
Vállalunk minden e szakmába vágó munkákat. Szólid árak. 39

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Zikeli

modern cimfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern címtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték!
Villanszerelés!**

Speciál esztergamunkák
Szólid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek**Műbú oraszaok**

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabé
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Simon férfiszabóság, Jó
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők 42

elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

Mozit,

színházat,

kabarét pótol a

«KÁVIÁR»**Majthényi Károly**

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házitelefón és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

**Katzky
gramofon-
szalonjában**

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
FABRICA DE VAC
ARAD

FENYŐ
FOTOLINOGRAPHIA
BUCUREȘTI

REKLAM
FEMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

TABLITE DE RECLAMĂ în METALE
REKLAM FEMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

V. évf. 33 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi auguszt. hó 16

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

APRÓ- HIRDETÉSEK

Aki lapunk 20-ik oldalán levő kockát a számmal együtt kivágja és nekünk beküldi, annak 10 szóból álló apróhirdetést teljesen ingyen és díjmentesen közlünk.

Keresem életem felét, mert egymagamban életem célja nem teljes. 26 éves, független, szépnek mondott, molett urilány vagyok. Leveleket a kiadóhivatal továbbít „Piros, Piros, Piros” jelige alatt.

Ha volna olyan férfi, — és nincs okom az ellenkezőjét hinni — aki meg tudná érteni egy fiatal, négy éve özvegy, 26 éves uriaszony lelkiállapotát, akinek az élet kevés örömet adott, az írjon „Keresem a párom” jelige alatt a kiadóba. Csak komoly, diszkrét és kimondott uriember levelét kérem.

Önhibáján kívül elvált, 32 éves gyári művezető, gyermektelen, berendezett lakással, meglehetősen havi jövedelemmel, megismerkedne korához illő leánnyal, vagy gyermektelen özvegyvel, akinek mindenben támogató ura és férje lenne. Leveleket „Kezdjük újra” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Urilány, akinek sok oldala más elfoglaltsága miatt társaságba nem jár, ez uton keresi urifü érdeklődő barátságát. Leveleket: „Három lépés a távolság” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Gépirólány vagyok egy temesvári ügyvédi irodában. Keresetem havi 4000 lei, de inkább egy szolid és jó arcú fiatalembert keresek, akivel az unalmas és tikkasztó nyári napokat — átunatkoznom. Leveleket „Házasságba is belemegyek” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít. Lapban kérem jelezni.

40 éves, állami végrehajtó vagyok, nőszülni szeretnék. Koromhoz illő hölgyek leveleit kérem „Mindent végrehajtok” jeligére e lap kiadóhivatalába.

Fess, energikus urinő ismerettségét keresi bácskai öreg gyerek. Leveleket „Csábok” jelige alatt a lap kiadóhivatala továbbít.

Varrónő vagyok. Életem $\frac{1}{4}$ részét átvarrtam, másik negyedét foltozni szeretném, hátralevő részét pedig boldogságban eltölteni... Van-e a lap olvasói között olyan, aki ugyanezt akarja? Ha igen, úgy küldjön „Fűzzünk tübe cernát” jeligére egy őszintén megírt levelet és annak válaszolni fogok.

Megismerkednék 30 évnél nem idősebb, jó állású fiatalemberrel, aki ugyanolyan gondolkodású nőt keres, amilyen én vagyok. 24 éves bankleány vagyok, berendezett lakással és kelengyével, teljesen kész háztartással. Leveleket „Nem arra gondolok amire Ön” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Kész üzlet tulajdonosnője, 28 éves, teljesen egyedülálló leány, megismerkedne korához illő, rendszeres foglalkozással bíró férfivel, lehet özvegy, vagy elvált. Leveleket „Ugy szeretnék boldog lenni” jelige alatt a lap kiadóhivatala továbbít.

Vidéki urilány, aki gyakran Temesvárra jön, keresi disztigvált uriember feltétlen érdeklődő ismeretségét. Leveleket „Aki mer az nyer” jelige alatt Deta postahivatalba kérem, Post restante.

Bankfiu, akinek annyi a pénze, mint a szemét, keresi egy szőke kislány sugárzó szemét, akivel néha Temesvárra jönne és egy diszkrét kis cukrászda zugában meghúzódna. „Nem muszáj roszra gondolni” jeligés leveleket Temesrékás, poste restante kérem.

3 nap alatt eltűnt: szeplőt, majmoltot pattaná-t VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Granatir Traján

Műelmefestő és vegy isztitointézete
Fiók: Timişoara III. Hunyadi ut 6.
Már a mellett.

Vállalati telep: B. város, Jenő herceg ucca 12. a Várady plüss és gouvre intézetben
Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

„COVAY”

Timişoara, II., Háromkir -u. 7
mérték u. an készít férifehérneműt garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal! 38.

Ez a hely

a MIA
Krém
szám-
ra va

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerházában, Timişoara-Fabri kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Szary Sándor

Uri és női cipész Gyárváros, Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle cipőüzlet]
Divatos cipők bármely fagonban a legkényesebb igényeknek megfelelően Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28 10

Kubitz Frigyes

kárpitos- és disztitóműhelye
Gyárváros, Három király u. 18 sz. alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Sánta István

uri és női cipész
Gyárváros, Bárány-ucca 21 sz. készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.
Javításokat soron kívül elintézt. 40

Győry Endre nagyszerű regénye
„A kapu előtt”
már megjelent és mindenütt, ahol a „KÁVIAR”-t árulják, kapható.

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 Lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

A mellékelt szám lapunk folyószámát jelenti. Aki ezt a kockában lévő számot kivágja és nekünk beküldi, annak teljesen ingyen és díjmentesen egy 10 szóból álló apróhirdetést kétszer egymásután leközlünk. Lásd mai számunk erre vonatkozó hirdetését.